

EMEK

17 KASIM 1969

15

**AÇIKLIĞA
DOĞRU**

Teşkilat da Ayaklandı

EMEK'in bu sayısı baskıya girdiği zaman 15 Kasım tarihli Genel Yönetim Kurulu toplantısı henüz yapılmamış bulunuyordu. Oysa, Genel Yönetim Kurulunun bu toplantısı, partimizin tarihinde çok önemli bir dönüm noktası teşkil etmektedir. Çünkü bu toplantıda Aybar yönetiminin şu ya da bu şekilde değiştirilmesi söz konusudur. Gerçekten, Partimizin içine düşmüş olduğu buhrana bir son vermenin yollarını aramak üzere, seçimlerden sonra Ankara'da iki defa toplanmış olan bir gurup partili arkadaş, ilk adım olarak, 15 Kasım'daki Genel Yönetim Kurulu toplantısında Aybar yönetimini değiştirme hususunda tam bir mutabakata varmışlardır. Toplantılara katılmış olan partililerin, çeşitli illerdeki parti teşkilatlarında yönetim görevleri yüklenmiş kişiler olmaları, burada alınan ve başlatılan harekete özel bir anlam kazandırmaktadır. Bu hareket, «partimizin bugün içinde bulunduğu durumdan kurtarılıp tüzüğün amaç ve karakter maddesi doğrultusunda sosyalist çizgide yeniden derlenip toparlanabilmesi için ilk adım olarak Aybar yönetiminin derhal son bulması...» nın başlıca gerekçelerini tesbit eden bir metne imza toplamak şeklinde yürütülmektedir. Toplanacak imzalar, metinle birlikte, 15 Kasım'da toplanacak Genel Yönetim kuruluna sunulacaktır.

Bu metin, dikkatle incelendiği takdirde, aynı zamanda, gelecek yönetimin eylem programının ana hatlarını da ortaya koyduğu görülecektir.

Bunlar, hatırlanacağı üzere, EMEK'in başlangıçtan beri partinin derlenip toplanması için şart gördüğü fikirlerdir. Aşağıda bu metni aynen veriyoruz.

**TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ
GENEL BAŞKANLIĞINA
ANKARA**

Biz, aşağıda imzaları bulunan ve Partinin tüzük, program ve Büyük Kongre kararlarına candan bağlı ve şimdiye kadar muhtelif kademelerinde sayısız görev ve sorumluluk yüklenmiş veya halen görevde bulunan partililer; Genel Başkan Mehmet Ali Aybar'ın, teorik sapmasından

başlayan ve bugüne kadarki süreç içinde eylemde somutlaşan kişisel yönetim'inin, Partimizin bugün içinde bulunduğu dağınık durumunun esas nedeni olduğunda görüş birliğine varmış bulunuyoruz.

Şöyleki :

I) Sosyalizmin biliminden saparak, Partimizin karakterini belirleyen işçi sınıfının demokratik öncülüğü ilkesini ve sosyalist mücadelenin temel ilkelerinden olan Bilişlenme'yi reddetmiştir. Buna bağlı olarak, tüzüğümüzün Amir hükümlerinden olup son büyük Kongremiz kararında somut ifadesini bulan derinlemesine örgütlenme ve eğitim konusunu ihmalin ötesinde, fiilen hiçe saymıştır. Programımızda yer alan ve özellikle ilk ağızda yapılacak dönüşümler olarak gösterilen reformların gerçekleştirilmesi halinde sosyalizmin tamamen teşekkül edeceğini iddia etmiştir. Büyük Kongremizde alınan tüzük ve programımızın geliştirilmesi kararı doğrultusunda ciddi hiç bir adım atılmamıştır.

II) İkinci Büyük Kongremizin kararında belirlenen Türkiye'de sosyalizmin aşağıdan yukarı demokratik bir yoldan gerçekleşeceği tezini, yalnız ve yalnızca emekçilerin liste başlarına getirilmeleri anlamında yorumlayarak propagandasını yapmış, gerçekte son uygulamada görüldüğü gibi bunun da tersine hareket etmiştir.

III) Bununla birlikte, sosyalist mücadele, eğitilmiş ve militan bir örgüte dayanmaksızın yalnızca genel bir propaganda ile elde edileceğini umduğu oyları arttırmaktan ibaret saymış ve Partiyi oy avcılığına yöneltmiştir. O kadar ki, son seçimde ağaların ağabeyi dayanan oylarından bile medet umulmuştur. Oysa, eğitilmiş bir örgüte dayanmaksızın sosyalist mücadele yapmak değil, yalnızca oyları arttırmanın bile mümkün olmadığı gerçeğini son seçim sonuçları en açık şekilde teyid etmiş bulunuyor.

IV) Kendisinin, Partimizin tüzük, program ve kongre kararlarına aykırı bu tutumuna karşı çıkan ve Partimizi yeniden sosyalist doğrultusuna yöneltmeye çalışan partilileri; devamlı olarak halksız sosyalizm yapmakla, tepeden inmeçlikle

ve dışa bağımlılıkla itham etmekten çekinmemiştir. Diğer yandan partililer arasında kendisine taraftar toplamak gayretiyle, Parti içinde emekçi-aydın karşılığı yaratmaya çalışmıştır. Bu davranış ve eylemleriyle tüzüğün kendisine yüklediği görevlerin başında gelen Parti birliği ve beraberliğini korumak şöyle dursun, tam aksine dağıtıcı olmuştur. Bütün bunların sonucu olarak partililer arasındaki kardeşçe dayanışma engellenmek suretiyle gruplaşmalara yol açılmıştır.

V) Parti organlarını ahenkli çalıştırmak değil, tersine teşkilatı hiçe sayarak giriştiği eylemler ve önyak olduğu ters kurul atamaları sonucunda Genel Merkezle teşkilat arasında bağlar kopmuştur. Öyle ki, bugün Genel Merkez kendi atadığı kurulu değiştirmek gücünden dahi yoksun hale gelmiş, otoritesi sıfıra inmiştir.

VI) Böylece Genel Başkan Aybar'ın Partinin, amacını gerçekleştirmesi yolunda etkin bir siyasi kuvvet haline dönüşmesi için şimdiye kadar yürütülen bütün çabaları ve ulaşılan aşamayı yoketmeye yönelen bir tutum ve davranışta olduğu görülmektedir.

Yukarıda başlıcaları özetlenen hususlar gözönünde tutulmak suretiyle; Partimizin, bugün içinde bulunduğu durumdan kurtarılıp tüzüğün amaç ve karakter maddesi doğrultusunda sosyalist çizgide yeniden derlenip toparlanabilmesi için ilk adım olarak, Aybar yönetiminin derhal son bulması ve bunun yaratacağı ciddi ve ferah ortamda kongrelerimizin yapıp en yalın organımız büyük Kongremizin toplanarak duruma el koyması gerektiğine inanıyoruz.

Aksi Halde; Partimizin giderek çözülme ve çöküntüsü ve neticede, son zamanlara kadar bütün parti üyelerinin elbirliğiyle ve gevki, inanlı çabasıyla kazanılan Türkiye sosyalist mücadele tarihinde ki ciddi yerini tamamen kaybetmesi kaçınılmaz olacaktır.

Uyarımızın, ister istemez tarihi bir tercih yapma zorunluğunda bulunan Genel Yönetim Kurulu'na iletilmesini rica ederiz.

Saygılarımızla.

Ankara : Yalçın Cerit eski İl Başkan, Osman Sakalsız eski İl Sekreteri, Sadun Aren Genel Yönetim Kurulu üyesi, Behice Boran Genel Yönetim Kurulu üyesi Şaban Erik Genel Yönetim Kurulu üyesi, Minnetullah Haydaroglu eski Merkez Yürütme Kurulu üyesi,

Balıkesir : Adil Bayrı eski İlçe Başkanı, Eskişehir : Turgut Kazan eski İl Başkanı, Gaziantep : Şükrü Seçinti İl Başkanı, Zeki Torun İl Sekreteri, Sabri Emre İl Saymanı,

Giresun : Mustafa Oksal İl Başkanı, Özkaya Güvendi İl Temsilcisi,

İstanbul : Murat Sarıca eski İl Yönetim Kurulu Üyesi, Nihat Sargın Genel Yönetim Kurulu üyesi,

İzmir : Güner Eliçin eski İl Başkan, Cemal Kırıl eski İl Yönetim Kurulu üyesi, Savaş Al eski İl Yönetim Kurulu üyesi, Esat Balın eski İl Yönetim Kurulu üyesi,

Kocaeli : Şinasi Yeldan İl Başkan, Hayri Balkan İl Yönetim Kurulu üyesi, Fatma Hikmet İşmen Senatör,

Malatya : Hayrettin Abacı eski İl Başkan

Manisa : Ali Rıza Duranlı İl Başkan, Fahrettin Özler İl Sekreteri,

Sakarya : Ahmet Şahin İl Başkan, Muzaffer Şatır eski İl Başkan, Zeki Özmen Merkez İlçe Başkan,

Tokat : Sadık Başdal İl Sekreteri,

Zonguldak : Ahmet Hamdi Dinler İl Başkan, Sabri Eryılmaz İl Sekreteri, Yavuz Ünal eski İl Saymanı.

KUYUBAŞINDAKİ AYAK OYUNLARI

ADİL ÜZKOL

Seçim sonrasının en acele işlerinden biri olarak, hükümlülere, siyasi haklarının geri verilmesi hakkındaki Anayasa değişikliği gerçekleştirildi. Başından beri bilindiği üzere, bu değişiklik, CHP liderinin benimsemesi sayesinde mümkün olabilmektedir. İnönü, sömürücü hakim sınıfların tam desteğini taşıyan Demirel'i bir parti içi buhrana sürüklemek gayesiyle meseleyi yaraların sarılması şeklinde süslüyerek siyaset sahnesine getirmiştir. Ancak beklenen olmayıp da, Demirel sarsıntıyı kazasız belâsız atlatarak bir seçim galibiyetiyle yerini perçinleyince, İnönü'ye bu sefer şahsi prestij uğruna inadında ısrar etmek düşmüştür. İnönü ve CHP bakımından bu davranışın önem verilmesi gereken yönü genellikle tam desteğini aldıkları ve yakın zamana kadar çok güvendikleri bürokrasiyi ihmal edip hattâ kızdırarak etrafa şirin gözükme çabasına akıllarının yatmış olmasıdır. Bunun asıl altında yatanın ise, AP ve CHP'yi gittikçe birbirine yaklaştıran etkenin bir uzan tısı olduğunu hesaba katmak gerekir. Bir süredir CHP kurmayının ne denli keskin laflarla gizlemeye çalışırsa çalışsın, esas itibarıyla AP iktidarının belkemiğini oluşturan unsurlara hoş görünmek çabasını bir siyasal rahatlık ve kurnazlık saymaya başladığını görmeye imkan yoktur. Af meselesini de daha ziyade bu plân içerisinde ve bugünkü siyasal tartışma dengesinin CHP - AP birliğinin isteklerine ve çıkarlarına fazla aykırı yönde seyretmemesi için atılmış bir adım olarak görmek yerinde olur. Böylelikle sömürücü hakim sınıflara rahatsızlık verebilecek unsurları da bir objektif sonuç olarak bünyesinde taşıyan yani bir ölçüde de olsa Türkiye'de sosyalizmin gelişmesine imkân veren Anayasal hüküm ve uygulamalar hakkında da ileride arzulanan biçimde kararlar verebilmek imkanı ele geçirilmiş sayılmaktadır. Anayasanın sosyal gelişimi engelleyecek, emekçi sınıfların bilinçlenmesine imkan vermeyecek, hasılı bir sosyalist iktidarı geciktirecek tarzda ele alınarak ve bu unsurlarına ağırlık verilerek uygulanması AP ve CHP kurmaylarının siyasal geleceklerine ve dayanakları olan sömürücü hakim sınıflarının sömürme özgürlüklerine pek uygun düşmektedir.

Yeni saffhalarını da önümüzdeki günlerde göreceğimiz bu ittifakın karşısında bizlere uyanık olmak düşüyor. Sömürücü hakim sınıflara dayanan partilerin her davranışlarında olduğu gibi burada da maskenin arkasındaki

asıl çehreyi aramalıyız. Fikirleri uğruna yıllarca hapislerde yattıktan sonra şimdi de siyasal haklarından mahrum bulunan sosyalistlere bu haklarını tanımayan (herhalde Türkiye'yi Amerika ya peşkeş çekmedikleri, yakınları ile ortaklıklar kurup başında bulundukları devleti soymadıkları için olacak) bir yaraları sarma gayreti hiçbir insani duygu ile ilgili olmayan, temel niteliği itibarıyla bir yıldırma gayreti, İnönü bakımından siyasal maharet kısmı iflas etmiş kişisel bir inat ve Demirel bakımından ise daha fazla geciktirilmemesinde ufak tefek te olsa faydalar taşıyan bir zorunluluktur.

Biz sosyalistler olarak aslında kimsenin siyasal haklarından mahrum bırakılmasına taraftar değiliz. Eski DP liler de buna dahildir. Onların saf dışı siyaset dışı bırakılması bizim için kendiliğinden önem taşıyan bir sorun değildir. Demirel'in Başbakan olduğu bir ülkede Bayar'ın affedilmesi başlıbaşına yeni bir unsur sayılamaz.

Bu bakımdan eğer bütün siyasal suçluları kapsayan bir yaraları sarma işine kalkışılmış olsaydı sosyalistler buna karşı çıkmazlar, aksine desteklerlerdi.

Anayasalar elbette dokunulmaz müesseseler sayılamazlar. Ebediyen ve hiç değişmeden aynı kalmalarına ne imkan ne de lüzum vardır. Anayasaların toplumlardaki dengelerin birer siyasal görüntüsü olarak gerekli değişimler görmeleri icap eder. Ama bu değişimin tarihsel gelişime uygun olması yani toplumun ilerici unsurlarını teşkil eden sosyalistlere karşı açık veya kapalı niyetler taşınamaması vazgeçilemeyecek bir şarttır. Bu şartı dikkate almayan değişiklikler gerici davranışlardır.

İşte bizim itiraz ettiğimiz ve dikkat etmemiz gereken nokta Anayasa değişikliği altında, bir doğal uzantı olarak sosyalist eylemi engellemek oyununun yatmakta olmasıdır.

İnönü bir taraftan yarım asırlık zorlu rakibini kişisel bir inatla kuyudan çıkarmayı tasarlarlarken diğer taraftan da sosyalist eylemin başka kuyulara atılması için yardımcı olabileceğini belirtir tarzda göz kırpmaktadır. Millet Meclisi Başkanlık Divanında grupların temsil oranı veya Senato Komisyonlarının görev ve devam sürelerinin tayini gibi salt hukuki nitelik taşıyan ikincil konularda yürütülecek tartışmaların oluşturduğu perde arkasında yapılması düşünülen bir şey vardır: Bozuk düzeni ve onun savunucularını ciddi olarak tehdit eden tek alternatif teşkil eden

sosyalist iktidar formülünün gittikçe daha çok tekrarlanır bir hale gelmesine tedbir olarak yeni çarelere başvurmak...

Demirel'inde Türkiye'deki birçok çevreye eskilerinden çok daha sempatik gelecek olan kabinesiyle birlikte uzun vade bakımından kendisine çok cazip görünen bu yolu tutmaması imkânı yoktur.

Bir tarafta «DP lilerin durumu 1924 anayasasının kaçınılmaz bir sonucudur» deyip zımnen 1960 da kendisi de iktidarda bulunsaydı aynı buhranın doğabileceğini kabul eden böylece de AP ve DP ile temel ortak noktasını istemeyerekte olsa aydınlatmak durumunda kalan İnönü ve onun yanında 1960 da 1962 de «DP idarecilerinin masumluğu yolundaki iddalar bir ahlâk buhranı yaratabilecek şeylerdir» deyip şimdiki tutumu belli olan Ecevit... Diğer tarafta şekli ilericiilik gösterileri ile yetinmeye çıkarlar icabı hazır olanlara gittikçe daha tatlı havalar çalmak yolundaki Demirel Orta yerde ise bu iki fiili ortak arasındaki zararsız çekışmeleri keyifli bir müsamaha ile seyretmekte olan Emperyalizmin sırtkan çehresi...

Türkiye'deki sosyalist eylem, karşısındaki sınıfların bu esasen beklenen ittifakına sağlam teşhisini koymalı, aldanmacalardan kaçınmalıdır. Kuyubasında ayak oyunları yapılırken bizler içinde çanlar çalmaktadır. Dışımızdaki ittifak iyice belirlenir iken içimizdeki sapmalarda aynı ölçüde kesinlik kazanmaktadır. İşçi sınıfının öncülüğünü reddeden, sömürücü sınıf partilerine özenerek giriştiği oy avcılığı kampanyasında yaya kalan sapmalar, şimdi artık ilkelerden ayrılmışlığın bağıboşluğu içerisinde karşısındaki grupların dışarı ile ilgileri olduğunu ima eden iftiralara bel bağlamak durumuna düşmüşlerdir.

Sosyalistler dışarıdaki ittifaklara karşı nasıl mücadele edeceklerse içerideki sapmalara da aynı önemi vermek zorundadırlar. Partinin tekrar doğru yola girmesi için bütün saygınlıklarını yitirmiş bulunan yöneticilerin yönetimden uzaklaştırılmaları bir ön meseledir. Gerekli fakat tek başına yeterli olamaz. Bu ön meselenin hallinden sonra girilmesi gereken derinleşenleşme örgütlenme döneminin başarıya ulaşması ve bir değer ifade etmesi sosyalistlerin bilimsel ilkeler ışığında ağırlıklarını ve kararlılıklarını eksik etmemeleri ile mümkün olabilir?

Dışımızdaki ittifakların gücünü ve etkisini de ancak bu doğru davranışla kırabiliriz. Başarının tek yolu budur.

SIYASİ REJİMİMİZ ve

TANER TİMUR

12 Ekim seçimlerinden sonra Türkiye'de genel oy ilkesine dayanan çok partili düzen başlıca tartışma konuları arasına girdi. Ashnda bu gelişmeyi önceden haber veren birçok belirti mevcuttu. Türkiye'de çok partili rejim içinde kalkınmak olamayacağı fikri üzerine kurulu eserler yazılması, seçimleri yüzde yüz karşı oldukları AP'nin kazanmasını temenni eden kimselerin garip beyanatları, ötedenberi parlamenter rejime karşı olduğu intibahı uyandıran birtakım yazarların bazı ülkelerdeki askeri rejimleri açıkça övmeye başlamaları, sonucu ana hatlarıyla önceden belli olan seçimlerden sonra açılacak kampanyanın işaretleriydi. Nitekim seçimlerden sonra, her yöne çekilebilecek bir de slogan (P.D.M.) bulunarak, kampanya başlatıldı. Bu durumda biz de Türkiye'de parlamenter rejim hakkındaki görüşlerimizi açıklamak istiyoruz. Ancak bu yazımızda konuyu dağıtmamak amacıyla, «milliyetçi - devrimci asker - sivil aydınlar»ın nabzına göre şerbet vermek için sosyalist terimini bile defterden silen yazarlar üzerinde durmayacağız. Amacımız bilimsel sosyalizmden hareket ettiğini iddia eden ve kendilerine «proleter sosyalistleri» adına veren kişilerin, «gerici parlamantarizm» formülü ile giderek «Devrim» cillerin peşine takılmalarının teorik temellerini açıklamaktır.

Türkiye'de sosyalizm tartışmalarında Marksist devlet teorisi ile sınıf teorisi, milli demokratik devrimciler tarafından ya bir cehalet eseri olarak, ya da «daha büyük bir ihtimalle» kasten karıştırılmaktadır. Bu bakımdan meseleyi açıkığa kavuşturmak amacıyla, önce bilinen bazı şeyleri tekrarlayacağız.

Marksist devlet teorisine göre devlet aygıtı egemen sınıfların bir aracıdır. Bununla beraber sınıf ilişkilerinin grift olduğu ve sınıflar arasındaki çelişkilerin keskinleştiği dönemlerde geçici bir bağunsuzluk kazanabilir. Bu teorik temel, ashnda sayısız somut tahlillere yol açacak bir çıkış noktasıdır. Fakat, ne yazık ki bu konuda sosyalist literatür yeterli derecede zengin değildir ve artık klasik olmuş en önemli tahliller yine bilimsel sosyalizmin kurucuları tarafından yapılmıştır. Bunun nedeni açıktır. Egemen sınıflar devlet mekanizmasını kendi menfaatlerinin aracı

olarak değil, fakat bütün sınıfların üstünde ve toplumun bütününün menfaatlerini koruyan bir varlık olarak göstermekte fayda görürler. Sınıf toplumlarında egemen sınıfların ideolojisi hakim ideoloji olduğu için, bu görüş derece derece bütün sınıfları etkiler ve yabancılaştırır. Batı memleketlerinde devlet teorileri adı altında «organ teorisi», «tüzel kişilik» teorisi v.b. geklinde bir sürü metafizik teori geliştirilmiştir. Türkiye gibi batının iktisadi ve kültürel baskısı altında bulunan ülkelerde, bu metafizik gevezelikler hukuk eğitimi programlarına girmiş ve skolastik bir şekilde öğretilmiştir. Oysa bugün batıda bu görüşler çoktan terkedilmiştir. Örneğin anti - marksist Fransız hukukçusu Prof. Duverger, marksist devlet teorisi için «bu teori tartışma götürmez olaylara dayanıyor» (1) demektedir; yine marksist olmayan, fakat Fransa'da marksizm bilgini olarak göhret yapmış bulunan Maximilien Rubel ise, aynı teoriden «bu sığa layık tek teordir» (2) diye söz etmektedir. Bizim üniversitemizde de önümüzdeki yıllarda, bu konular çok daha açık bir tartışma konusu olacaktır. Ancak bu gelişmede, eskiden olduğu gibi «batılı moda» ya uyma gayreti değil, aksine Türkiye'de devletin fonksiyonunun somut tahlillerle (sınıfsal bütçe ve hukuk tahlilleri gibi) daha iyi anlaşılması süreci bagrolü oynayacaktır.

Parlamantarizm tartışmaları da yukarıda özetlediğimiz teorik temel içinde ele alınmalıdır. Ashnda Anayasa hükümleri parlamantarizmi özel bir anlamda (yasama - yürütme ilişkilerinin belli bir şekilde düzenlenmesi) kullanırlar. Ancak Türkiye'deki siyasî tartışmalarda parlamantarizm, «çok partili düzen» anlamında kullanılmaktadır. Biz de parlamantarizmi bu anlamda ele alacağız.

Parlamantar rejim, batılı ülkelerin gelişmelerinde burjuva devrimlerinin yarattığı bir yönetim şeklidir ve genel oy ilkesine dayanır. Genel oy ise sömürülen sınıfların egemen sınıflara karşı verdikleri mücadele ile elde edilmiştir. Ondokuzuncu asırda sınıf kavgalarının en açık şekillere büründüğü Fransa tecrübesi, bu açıdan çok öğreticidir. Fransa da genel oy, 1848 devrimi ile kazanılmıştır. Bu devrimi cumhuriyetçi burjuvazi, küçük burjuvazi ve

proletarya müstereken yapmışlardır. Ancak kazanılan genel oy daha sonraki seçimlerde proletarya ve küçük burjuvazi lehine işlemeye başlayınca, bir kanunla kısıtlandı. Bu anlamdadır ki Marks, «31 mayıs 1851 kanunu, burjuvazinin hükümet darbesidir». Genel oy'u ortadan kaldırmak suretiyle burjuvazi bizzat sınıf mücadelesine son verdi» (3) demiştir.

1848 de Fransa'nın egemen sınıfları büyük toprak sahipleri ile sanayi burjuvazisi idi. Her iki sınıf da ashnda kralcılığın savunuyordu. Fakat büyük topraklılar, Bourbon hanedanını, sanayi burjuvazisi ise Orlean hanedanını tutmaktaydı. Bu bakımdan Fransa da «parlamantar cumhuriyet burjuvazinin iki kolunun eşit haklarla bir arada bulunabildikleri nötr bir saha olmaktan fazla birşeydi. Müsterek egemenliklerinin zorunlu şartıydı.» (4) Oysa proletarya - küçük burjuvazi ittifakı parlamentoda güçlüydü. Bu bakımdan bunlar önce burjuvazi tarafından sokağa sürüklenerek sokakta ezildiler. Ancak daha sonraki ara seçimlerinde tekrar başarı kazanınca, yukarıda söylediğimiz gibi, genel oy bir kanunla ortadan kaldırıldı.

Bu örneğin gösterdiği gibi parlamantar rejim de egemen sınıfların menfaatlerine uygun bir biçimde işler. Engels'in dediği gibi «gerçekte devlet bir sınıfın diğer bir sınıfı baskı altına alması için bir araçtan başka birşey değildir ve bu monarşide böyle olduğu gibi demokratik cumhuriyette de böyledir.» (5) Ancak bundan çıkarılacak sonuç, Engels'in monarşi ile demokratik cumhuriyeti bir tuttuğu olmamalıdır. Nitekim Lenin bu sözleri şöyle yorumlamıştır. Engels bu sözleriyle «bazı anarşistlerin ileri sürdükleri gibi, baskı biçiminin göyle ya da böyle olmamasının proletarya bakımından önem taşımadığını anlatmak istememektedir. Sınıf hakimiyetinin daha özgür, daha geniş ve daha açık bir biçimi, işçi sınıfının mücadelesini geniş ölçüde kolaylaştırır.» (6)

Evet, parlamantar rejim de egemen sınıfların menfaatine uygun bir biçimde işler. Fakat, bir devrim ortamı olmadığı sürece, sömürülen sınıfların bilinçlenmesine ve örgütlenmesine en elverişli olanakları da parlamantarizm sağlar. Bu yüzden ki sosyalist düşünürler, parlamantar

«GERİCİ PARLAMENTARİZM»

tarızının sert bir eleştirisini yapmakla beraber, parlamenter olanakları hiçbir zaman küçümsememişlerdir. Örneğin Lenin'in şu sözlerini hatırlatalım : «parlamento da bir milletvekilliği peşinde koşmamalıdır, ama her yerde halkı uyandırmak, bilinçlendirmek, yığınları arkalarından sürüklemeli, burjuvazinin demokrasi iddialarını ciddiye alarak onun yaratmış olduğu cihazdan, yaptırdığı seçimlerden, bütün halka çağrılarını yararlanmalıdır.» (7)

Çinde de Mao Tse Tung, işçi sınıfının öncülüğünde anti - emperyalist ve anti - feodal savaşı yürütürken milli demokratik devrim stratejisini şu şekilde savunmuştur : «... Japonya'ya karşı silahlı mücadelede bizi başarıya ulaştıracak anahtar, siyasi demokrasi ve hürriyettir... Çin iki hususta demokratik değişikliklerle işe başlamalıdır. Eevvela, siyasi sistem konusunda, gerici Kuomintang'ın tek parti ve tek sınıf diktatörlüğü yerini bütün sınıfların ve bütün partilerin işbirliğine dayanan demokratik bir hükümete bırakmalıdır. Bunun için de millet meclisini seçmek ve toplamak için demokratik olmayan usuller değiştirilmeli, demokratik seçimlerle meclis seçilmeli, toplantılarında hürriyet sağlanmalı ve daha sonra da gerçekten demokratik bir anayasa kabul edilmeli, gerçekten demokratik bir parlamento kurulmalı ve gerçekten demokratik bir siyaset güdecek bir hükümet kurulmalıdır.» (8) Aynı konuşmada Mao Tse Tung söz, toplanma ve dernek kurma hürriyetlerini savunarak şunları ilâve eder : «Bu hürriyetler olmaksızın, siyasi sistemi demokratik bir şekle sokmanız imkansızdır.»

Türkiye'de parlamenter rejim aleyhine açılan kampanyada batılı demokrasilerle Türkiye'deki rejim arasında radikal bir ayrım yapılmaktadır. Bu kampanyanın sözcülerine göre, batılı rejimler gerçek siyasi demokrasiyi, Türkiye'deki rejim ise «Filipin tipi demokrasi» yi temsil etmektedir. Bununla kastedilen şudur Türkiye'de genel oy bir sınıf mücadelesi sonucu elde edilmemiştir ve anglo - sakson emperyalizminin bir hediyesidir. Bu bakımdan aslında emperyalizmin hakimiyetine sahte bir «demokratik» görünüş vermektedir. Bu yüzden bu sahte demokrasiye ve «gerici parlamentarizm» e «paydos» demek gerekir.

Kapitalizmin gelişme derecelerinin çok farklı olduğu ülkelerde, siyasi rejimlerin de farklı olacağı doğaldır. Bu yüzden elbetteki Türkiye'de rejim batılı rejimlerden farklıdır. Bununla beraber Türkiye'deki emperyalizmin hakimiyetinden parlamenter rejimi sorumlu tutmak büyük bir yanılgıdır. Nitekim, «proleter sosyalistleri» de «karga - devrim» olarak niteledikleri gelişmeyi 1942 de başlattıklarına göre (9), bunu kabul etmeleri gerekir.

Burada herhangi bir fikir karışıklığına meydan vermemek için bir noktayı açıklamak isteriz : Milli demokratik devrimciler, «proleter devrimcileri... ilke olarak parlamenter mücadeleye sırt çevirmezler... Sahtesinin yerine gerçeğini koymadığımız bugün, parlamenter mücadeleye sırt çevirmek «sol sapma»dır (10) de mektudirler. Bu beyan, sadece, kendilerinin ilkelere bağlılık konusunda ne kadar hafif olduklarının bir örneğidir. Türkiye gibi son on yıl içinde bir askeri hareket iki de darbe teşebbüsü geçirmiş bir ülkede, özel bir amaçla yürütülen «parlamento dışı muhalefet» korosuna katılmanın objektif anlamı çok açıktır. Ayrıca, biz kendilerinin iyimserliğine katılarak bunun bir «sol sapma» olduğu fikrine de katılmıyoruz. Sol sapmanın da bir ciddiyeti ve haysiyeti vardır. Sol sapma bilinçli ve örgütlü bir sınıfa (veya sınıflar ittifakına) dayanan bir hareketin, devrim koşullarının tam olduğu hususundaki yanlış bir değerlendirmesinden doğar. Oysa proleter sosyalistleri derler ki : «Türkiye'de proletarya bugün, devrim öncülüğü edecek objektif ve sübjektif şartlara tam olarak sahip değildir. (11) Bu durumda, parlamenter olanaklardan yararlanma yeteneğinden yoksun oldukları için, kendilerinden çok daha güçlü kuvvetlerin basit bir mağası olmağa mahkûmdurlar. İşçi sınıfı «nerde hareket orda bereket» felsefesi ile ya da papağan gibi ezberlenmiş cümlelerin tekrarıyla organlarla kazanılamaz. Ciddi ve ayrıntılı tahlillere dayanan eylem biçimleri gerekir. Küçük burjuvazi için de durum aynıdır. Milli demokratik devrimciler bu tahlilleri yapmadıkları içindir ki kâğıt üzerinde müttefik olarak ilân ettikleri küçük burjuvaziyi taşlarla ve sopalarla öğrenci hareketlerinin karşısında bulmuşlardır. Eylemde amprik, teori de ise

dogmatik olmanın doğal sonucu budur ve bunun sosyalizmle hiçbir ilgisi yoktur.

Yazımızın başlangıcında milli demokratik devrim şiarıyla ortaya çıkanların, marksist devlet teorisiyle sınıflar terolsini karıştırdıklarını belirtmiştik. Şimdi kısaca sapmaların temelini teşkil eden ve kendi tezlerine de ihanet halinde olduklarını gösteren teorik temeli açıklamak istiyoruz.

Milli demokratik devrim tezine göre, Türkiye öncü rolünü proletaryanın oynayacağı ve proletarya-küçük burjuvazi-milli burjuvazi ittifakının gerçekleştireceği bir devrim aşamasındadır. Oysa «Türk proletaryasının hala geniş ölçüde» «kendiliğinden bir sınıf» durumunda olduğu, «kendisi için bir sınıf» olma yolunda ancak ilk adımları atmakta olduğu bir gerçektir.» (M.D.D. broşürü s. 18) Ve «Türkiye'de proletarya bugün devrim öncülüğü edecek objektif ve sübjektif şartlara tam olarak sahip değildir.» Milli burjuvaziye gelince, onun da «bugün işbirlikçi sermaye karşısında boynu bükük olduğu ve bağımsız bir güç olarak toplumumuza ağırlığını koymadığı bir gerçektir.» (M.D.D. s. 21) «Biz de milli burjuvazi devrimci barutunu tüketmiştir.» (M.D.D. s. 22)

O halde?

O halde geriye küçük burjuvazi kalmıştır ve «Türkiye gibi bir ülkede küçük burjuvazi (ki Türk toplumunda önemli bir yeri olan asker-sivil zümre de çoğunlukla bu sınıftan gelmektedir- batı toplumlarına kıyasla çok daha büyük bir devrimci potansiyele sahiptir.» (M.D.D. s. 23)

Yukarıda belirttiğimiz gibi somut tahlillere dayanmadan eyleme kalkışanların, öğrenci hareketlerinde küçük burjuvazinin devrimci potansiyeli ile nasıl karıştırdıklarını gördük. Oysa, hayale kapılmayalım, milli demokratik devrimciler sınıfları üretim ilişkileri içinde ele almadıkları için gerçek küçük burjuvaziyi bir tarafa itmişler ve asker-sivil aydınlardan ibaret yeni bir küçük burjuva sınıfı yaratmışlardır. Bu sapma nasıl olmuştur?

Herkes bilir ki küçük burjuva sınıfı emekle- sermayenin ayrılmadığı, yani hem küçük sermayedar hem de emekçi fertlerden teşekkül eden geçici bir sınıftır. Bu bakımdan bir memlekette sermaye birikti-

(Sayfayı çeviriniz)

mine paralel olarak bu sınıfın bir kısmı proleterleşir, bir kısmı da burjuvalaşır. (Türkiye gibi sermaye birikiminin yavaş olduğu ülkelerde bu süreç yavaştır.) Küçük burjuvazinin tutarsızlığı ve kararsızlığı buradan kaynak alır. Oysa milli demokratik devrimciler öncü bir sınıf sap-tayamamam ve amprik eylemlerinin çaresizliği içinde giderek «küçük burjuva bürokrasisi» (M.D.D. s. 27-28) gibi düzmece bir sınıf icad etmişlerdir. Yazımızın başından beri belirttiğimiz gibi bürokratlar devlet aygıtı içinde ele alınması gereken ücretli bir kategori teşkil ederler. Sınıfları sadece gelirlerinin kökenine göre tes-bit etmek gerekseydi, bunları ayrı bir sınıf olarak düşünmemiz lazımdı. Oysa Marks'ın dediği gibi «bu açıdan örneğin doktorlar ve memurlarda bir sınıf teşkil edeceklerdi» (12) Bürokratların çoğunluğunun küçük burjuva kökenli olması da birşey değiştirmez. Bugün Türkiye'de işbirlikçi sermayedarların da bir kısmı (örneğin Vehbi Koç) küçük burjuva kökenlidir. Bu teorik sapmadan (daha doğrusu tahrifattan) hareket ettikleri içindir ki milli demokratik devrimciler «Avcıoğlu'nun «ülkemizin bugünkü gelişme aşamasında milliyetçi-devrimciler bir kez daha ön planda rol oynamaya aday gözük-mektedir» sözü hiç olmazsa bir süre için yanlış değildir» diyebilmişlerdir. (13)

Mehmet Ali Aybar Türkiye'de «bürokrat sınıftan söz etmektedir. (14) «Küçük burjuva bürokrasisi» teriminin mucidi olan «proleter sosyalistleri» aynı teorik sapmanın içindedirler. Şu farkla ki Aybar bürokratları gerici sınıflar içinde ele alırken, demokratik devrimciler onu devrimlerine öncü olmaya layık görmekte-dirler.

Bu yüzdendir ki M. Ali Aybar «ceberut devlet-halk» gelişmelerini körüklemeye çalışırken, demokratik devrimciler «yüzyıldan uzun bir süredir Türkiye'nin kade-rine hükmetmiş olan asker-sivil bürokrat züm-re, bir geçmişin, bir geleceğin temsil-cisidir.» demektedirler. Daha sonra da «milli gelenek» dedikleri bu geleneği öve-rek «biz tarihin ağır basacağı, milli gele-neğin üstün geleceği kanısındayız.» (M.D. D. s. 27) diye ilâve etmektedirler. Yakın tarihimizi birazcık olsun tanıyan herkes bilir ki demokratik devrimcilerin «milli ge-lenek» ve «Mustafa Kemal geleneği» de-dikleri şeyi, Atatürk tam tersine milli ge-lenekten uzaklaşma ve kozmopolitlik ola-rak nitelmiş, çok sert eleştirmiştir. «Biz bize benzeriz» sözünün ve dil ve tarih te-ortilerinin anlamı budur. Gerçek devrimci-lere düşen bu çabaların neden tam başarıya ulaşamadığını açıklayabilmektir. Yok eğer demokratik devrimciler gibi «milli ge-lenek» sözü ile bir yüzyıllık tarihi açıklamaya kalkarsak övülebilecek bir Çanakkale ve Kurtuluş savaşından başka pek az şey bulabiliriz. Hatta bu kavramı tarihimize uygularsak Damat Ferit'i de «milli ge-lenek» içine sokmak gerekmektedir. Bütün bunlar bilimsel yöntem bir yana bırakılıp metafiziğe dahi insanın ne kadar saç-

malayacağını göstermesi bakımından ma-nidardır.

Yazımızı fikirlerimizi özetleyerek biti-relim. Parlemanter rejim, egemen sınıfla-rın bir yönetim biçimidir. Bir memlekette-ki sermaye birikiminin derecesine göre bu egemen sınıflar milli burjuvazi olabileceği gibi, yabancı memleketlerin burjuvazisi de (emperpalizm) olabilir. Bu sadece Türkiye gibi kapitalizmin az gelişmiş olduğu ülke-ler için değil, batılı ülkeler için de doğru-dur. De Gaule Fransa'sı örneği gözler önündedir. De Gaule bütün anti - Ameri-kan demogojisine rağmen Amerikan ser-mayesinin Fransa'ya girişini önleyememiş tir. Bütün bunlar gözönünde bulundurulur-sa bir asırdan beri bilinen şeyleri «gerici parlemantarizm» formülü ile yeni keşfedil-miş şeylermiş gibi ileri sürenlere şaşmak gerekir. Bugün Türkiye'de gerçek sosya-listlere düşen, 1961 Anayasasının olanak-larından layıkıyla yararlanarak gerekli tahlilleri yapmak ve eylemi bu tahlillere dayanarak yürütmektir. Bu ise kolektif ve disiplinli çalışmayı gerektirir. Bilimsel çalışma zor, yaygaracılık ise çok kolay-dır. Eylemde amprik ve teoride ise doğma-tik olan milli demokratik devrimcilerin, çapları hiç de yeterli olmadığı halde bir «İktidatör» rolü oynamaya hevesleri hüs-ranla sonuçlanmaya mahkumdur.

- 1) Prof. M. Duverger, Droit Constituti-onnel, Paris 1959 s. 26
- 2) M. Rubel, Karl Marks - Oeuvres cilt II, Paris 1968 s. 1837
- 3) Karl Marks, Le 18 Brumaire de Louis Napoleon, Paris 1963 s. 60 - 68
- 4) Aynı eser s. 80
- 5) Engels, La Guerre Civile en France (Marks) isimli eserin III. baskısına önsöz Paris 1968, s. 25
- 6) Lenin, L'tat et la Revolution, Paris, 1964, s. 91
- 7) Lenin, Devrim Stratejisi, s. 116
- 8) Mao Tse Tung, Selected Works, cilt I, s. 264 (mayıs 1937 konuşması)
- 9) Mihri Belli, Türkiye'de Karşı Devrim, Türk Solu sayı 64
- 10) Gerici Parlemantarizm Emperyalizm'in Hakimiyet Aracıdır. Aydınlik, sayı 11, s. 349
- 11) Ş. Alpay "Türkiye'nin Düzeni" Üzerine, Aydınlik, sayı 12 s. 464
- 12) K. Marks, Le Capital, kitap III, cilt III, Paris, 1960, s. 260
- 13) Ş. Alpay aynı makale s. 465
- 14) M. Ali Aybar, Bağmsızlık, Demokra-si, Sosyalizm, İstanbul 1968, s. 648 - 649

BÜYÜK EYLEM

I
Türkiye'de, İktidar ittifakının unsur-ları, yani egemen sınıflar, ticaret, tarım ve sanayi burjuvazisiyle bü-yük mali burjuvazidir. Bu İktidarı nitele-yen ve yönlendiren unsur ise, ticaret burjuvazisidir.

Sosyal pratik, ticaret burjuvazisinin, kendi içinde birörneklik göstermediğini, emperyalizmle ilk elden bağları olan bü-yük ticaret burjuvazisi (ithalatçı ve ihra-catçılarla sanayici kılığındaki tüccarlar, yani montajcılar) ve bir yandan büyük ti-caret burjuvazisi kanahıyla emperyalizmin uç beyi olma niteliğini sürdürürken, öte yandan iç piyasaya ve özellikle tarım ke-simine yönelen küçük ticaret burjuvazisi şeklinde ikileştiğini ortaya koymuştur.

Türkiye'nin ekonomi politikası, genel-likle egemen sınıflar ve özellikle büyük ti-caret burjuvazisiyle küçük ticaret burju-vazisi arasındaki güç dengesi (ve tabii-tyla, Amerika'nın, somut durumlarda, kendi somut çıkarlarının dikte ettiği yön-de takınacağı somut tutum) tarafından belirlenmektedir. Yine sosyal pratik, tica-ret burjuvazisini teşkil eden unsurlar ara-sında, ama gizli, ama açık, bir mücadele-nin süregittiğini; tarafların büyük ölçüde denge tuttuklarını; emperyalizmin somut durumlardaki somut çıkarlarına bağlı ola-rak, bu dengenin, kâh birinden, kâh öte-kindən, yana değiştiğini göstermiştir. Bir-iki örnek vermek gerekirse, ERDEMİR grevinde «Koppers-küçük ticaret burjuva-zisi» işbirliğinin ağır bastığını, Odalar Bir-liği çatısı altında sürdürülen savaştan da büyük ticaret burjuvazisinin galip çıktığını söyleyebiliriz.

II

Genel seçimler yapıldı; bakanlar ku-rulu ve kurulun eylem programı a-çıktı. Seçimler, İktidarın sınıf yapısını değiştirmemiştir. Bu gözlemin tartışmaya açık bir yanı yoktur. Gelece-lim, üzerinde özellikle ve önemle durulma-sı gereken değişiklik, ticaret burjuvazisi-nin (yani egemen sınıflar ittifakının yön-lendirici unsurunun) içindeki güç denges-i-nin, hiç değilse bakanlar kuruluna yansımış şekliyle, büyük ticaret burjuvazisinden yana bozulmuş olmasıdır. Bir başka de-

BURJUVAZİNİN PROGRAMI

KURTHAN FİŞEK

yişe, basının, «Turgut'un, Bilgiç'in vb. tasfiyesi» diye nitelendirdiği olay, aslında, küçük ticaret burjuvazisini doğrudan temsil eden unsurların yürütme organı dışında kalması, buna karşılık, büyük ticaret burjuvazisini doğrudan temsil eden unsurların mutlak egemen duruma gelmesidir. Bu durumda, önümüzdeki dört yılın ekonomi politikasını, hükümet programında ifadesini bulan büyük burjuvazinin eylem programı belirleyecektir. Bu politikanın unsurlarını en kâhın çizgileriyle açıklarken, aynı zamanda, önümüzdeki dönemin de genel görünüşünü açıklamış olacağız.

III

Ekonomi politikasının baş köşesini, kaçınılmaz olarak, Anayasa Mahkemesi'nden geçebilecek duruma getirilmiş bir «Yetki Kanunu» ya da benzeri «düzenleyici tedbirler» işgal edecektir. Gerek ekonomik ve gerekse siyasal yönden büyük önem taşıyan ve bakanlar kuruluna «kanun seviyesinde kararname» çıkarma hakkını getiren bu tasarı, herşeyden önce, yasama ve yürütme yetkilerinin tek bir organda, yürütme organında, toplanması amacını gütmektedir. Buna neden gerek duyulduğu konusu üzerinde biraz duralım. Bir kere, küçük ticaret burjuvazisinin temsilcileri, herne kadar yürütme organından tasfiye edilmişlerse de, yasama organında, eskisinden pek de farklı olmayan bir güce sahiptirler. Doğrudan doğruya büyük burjuvazinin çıkarlarına hizmet eden bir takım tedbirleri bakanlar kurulundan geçirmek ne kadar kolaysa, Meclis'ten geçirmek de o derece zordur. Bu kanunun çıkarılmasını zorunlu kulan ikinci etken, vergileme yoluyla oluşan kamu fonlarının özel sektöre transferinde, her türlü bürokratik kısıtlamadan kurtulma kaygısıdır. Bilindiği gibi, yasama ve yürütme yetkilerinin tek bir organda, yürütme organının tekelinde toplanması, bürokrasinin panzehiridir. Özetlersek, güç dengesi, belki de geçici olarak, büyük ticaret burjuvazisinden yana dönmüştür ve dengenin böylece sürdürülebilmesi için, (1) a. yasama organına yansıdığı ölçüde yürütme organına yansımayan küçük ticaret burjuvazisinin, b. kamu fonlarının özel teşebbüse transferini köstekleyen ya da, hiç de-

ğilse, geciktiren bürokratik kısıtlamaların etkisiz duruma getirilmesi; (2) yürütme organına, kısmi de olsa, yasama yetkilerinin tanınmasıyla, yasama ve yürütme yetkisinin, yürütme organının tekelinde toplanması gerekmektedir.

IV

Büyük ticaret burjuvazisinin karşılaştığı bir diğer önemli fakat «geçici» sorun, kuşkusuz, devalüasyon sorunudur. Devalüasyona mutlaka gidilecektir. Bir kere, yağma düzeninin en önemli unsurlarından ve büyük burjuvazinin en büyük vurgun kaynaklarından biri olan dış yardımların devamı, devalüasyon şartına bağlanmıştır. İkinci olarak, ithalat kalemlerimizdeki talep elastikiyetinin düşük olması nedeniyle, yapılacak bir devalüasyon, ithalat hacmini fazlaca etkilemeyecek ve, dış fiyatlarla birlikte iç fiyatların da artacağı nedeniyle, ithalatçıların aşırı kazançlarında herhangi bir düşme yaratmayacaktır. Üçüncü olarak, sermaye çevreleri, devalüasyonun yapılacağından kesinkes haberdardır ve bu yüzden ellerindeki parayı çoktan mala dönüştürmeye başlamışlardır; ihracata dönük mallarda ve özellikle tarım ürünlerinde alivres alım yapanlar, ihracatçılar ve stok biriktirmiş bulunan ithalatçılar, 7 Eylül 1946 tarihindeki devalüasyon kararından sonra olduğu gibi, büyük vurgunlar vuracaklardır. Dördüncüsü ve sonuncusu, devalüasyonun etkin olabilmesi için, ülke dahilinde, deflasyonist bir politikanın izlenmesi gereğidir; bunun anlamı da, emekçi kitlelerin şartından, yani vurgunların vurulacağıdır.

V

Büyük burjuvazinin eylem programında, kendi çıkarlarının genel çizgisine uygun düştüğü ölçüde, egemen sınıfların diğer unsurlarını da yağmadan yararlandıran bazı önemli tedbirler yer almaktadır. Bu tedbirleri şöyle özetleyebiliriz : (1) ithalatın yapısını ve dökmünü tesbit etmede ticaret burjuvazisine büyük ölçüde serbestlik tanıyan bir şekilde, liberasyon listelerinin genişletilmesi; (2) tarım kredileri, tohumluk yardımları, «küçük çiftliklerin ekonomik bi-

rimler haline getirilmesi», makinleşme vb. yoluyla, feodal beyleri tasfiye etmeden feodalitenin tasfiyesi, yani tarım kesimindeki kapitalistleşme sürecinin, bugüne kadar olduğu gibi, bundan böyle de, feodalilerin burjuvalaşması şeklinde yürütülmesi; (3) dış ticareti geliştirecek yönde, a. serbest limanların kurulması, b. sanayinin ihtiyaç duyduğu ham maddelerin eksiksiz karşılanması; (4) Avrupa-Orta Doğu-Asya arasında transit yolların kurulmasıyla transit ticaretin geliştirilmesi vb. vb.

VI

Büyük burjuvazinin eylem programına bakılacak olursa, siyasal (ve özellikle anayasal) plânda, sayısız «iyilik» düşünülmektedir. Görüşümüze göre, bunları gerçekleştiremeyecek, gerçekleştirmek istemeyecektir. Açıklayalım :

Egemen sınıfları sürekli olarak rahatsız eder görünen «çıban başları», (1) yargı organları, (2) TRT, (3) Üniversiteler ve (4) sosyalist harekettir. Yargı organlarıyla uzun boylu uğraşılacağı ve «mangalda kül bırakmamak» la yetinileceği, burjuvazinin çıkarlarına ters düşen Danıştay kararlarının bugüne kadar uygulanmamış olmasından ve «Yetki Kanunu» nun Anayasa Mahkemesi'nce iptalinden sonra, başbakanın, «Zaten biz bu işleri kanun olmadan da yapıyorduk. Kalktık, 'meşrûlaştıralım' dedik» anlamına gelecek sözler etmesinden anlaşılmaktadır. Türkiye'deki somut birikimi eyleme dönüştürmekten aciz görünen Aybar yönetimindeki bir Türkiye İşçi Partisi'ni, tasfiye etmek yerine, bugünkü dağınık ve kesinkes sosyalist olmayan şekliyle, «demokrasi vitrininde» teşhir etmek, burjuvazinin daha çok işine gelecektir. Somut bir birikime tekabül etmeyen fakat «dokunulduğu zaman büyük ses veren» TRT ve Üniversite'yle de uğraşılacaktır. Kala kala, geriye, bu konularda neden bu kadar «kuru gürültü» çıkarıldığı kalmaktadır ki, onun da cevabı, iflâs etmiş ve iflâsı tarih önünde teskil edilmiş olan bir kapitalist düzenin, bir yağma, bir piyango rejiminin bu iflâsını, «yerim dar da onun için oynayamadım» diyen gelin gibi, meşrûlaştırmaktır.

BÖYLE SİNE

BEHİCE BORAN

Mehmet Ali Aybar «Milliyet» gazetesinde tefrika edilen röportajda pek çok şey söyler görünür de aslında hiç bir şey söylememenin çok parlak bir örneğini veriyor. Aybar'ın bu konuşmaları yalnız bir konuda su götürmez şekilde açık ve keşindir : O da sosyalist muhaliflerine karşı baştan beri yürüttüğü, Sükan'a taş çıkartan suçlamayı bir kademe daha ileri götürüp somutlaştırmasıdır. Bu konuyu daha sonra ele almak üzere, önce seçim sonuçlarının «tahlili» ve kendisinin «sosyalizm anlayışı» konularında söylediklerini bir gözden geçirelim.

Seçimlerde kötü sonuçlar alınmasının nedenlerini Aybar şu noktalarda topluyor :

1) Öteki partilerin T.I.P. nin sloganlarını, hatta programını kendilerine mal edip T.I.P. den oy kapmaları.

2) Emekçi halkın kendisinin iktidara gelebileceğine inanmaması, T.I.P. nin bunu «anlatamamış» olması.

3) Sosyalist muhalefetin seçimleri baltalaması.

Bir an için - farzımuhal olarak - Aybar'ın ileri sürdüğü bu nedenlerin geçerli olduğunu kabul etssek dahi, bu sözde nedenler aslında hiç bir şeyi izah etmiyor. T.I.P. sloganlarını, programını yıllar boyu tutarlı ve ısrarlı bir şekilde anlatıyor, yayıyor, gene de oy kaybediyor da, bunları tutarsız, bölük börtük, «kötü bir kopya» olarak son kertede kendilerine aktaran partiler nasıl oyları kapabiliyorlar? Meselenin düğüm noktası burada. İzah gereken durum budur.

İkinci «neden» için de aynı şey. Neden emekçi halk kendi iktidarına inandırılmıyor? «Anlatamadık» demek birşey demek değildir. Niçin anlatılamamıştır? Kaldı ki, 1965, 1968 seçim sonuçlarıyla 1969 sonuçları arasındaki farkı bu «anlatamamış» olmak keyfiyeti hiç izah etmez. Oyların oran ve mutlak rakam olarak düşmesi resmi rakamların gösterdiğinden de fazladır, çünkü 1965'de parti 54 ilde seçime girmişti, 1969'da ise 67 ilde. Bir yıl önce, 1968'de Senato seçimlerine

girilen illerde oy oranı % 5'in üstüne çıkmıştı. Bir yılda bu büyük düşüş neden? Bir yıl önce «anlatmıştık» da bir yıl sonra mı anlatamadık? Aradaki fark istikrarsız oylardır demek de inandırıcı bir izah değildir. İstikrarsız da olsa niçin T.I.P. bunları muhafaza edemedi de öbür partilere kaptırdı?

Oyların düşmesinin üçüncü nedeni olarak ileri sürdüğü sosyalist muhalefetin seçimleri baltalaması konusunda Aybar'ın parti örgütlerine yolladığı genelgede söyledikleriyle «Milliyet» gazetesine söyledikleri oldukça farklıdır. Genelgede muhaliflerin köy köy gezip T.I.P. ne oy verilmemesini propaganda etkilerinden şikâyetçi; bunun gülünçlüğü sonradan kendisi de anlamış olmalı ki röportajda teşkilatta bir takım tereddütler yaratılarak dolaylı yoldan sonuçların etkilendiğinden söz etmektedir.

Burada önce şunu belirtelim ki, sosyalist muhalefet konusunda Aybar, parti içindeki sosyalist muhalefeti, parti dışındaki Demokratik Devrimcileri ve «Devrim» gazetesinin sözcülüğünü ettiği akımı hiç fark gözetmeksizin aynı torbaya koyarak toptan ve genel bir suçlamaya geçiyor. Oysa bu üç akım birbirinden farklıdır, hele parti içi sosyalist muhalefetle parti dışı öbür iki hareket bütünü kesimi birbirinden ayırır.

Parti içindeki sosyalistler seçimleri baltalamak şöyle düşünün, gerek «EMEK» deki yazılarla, gerekse seçim dönemindeki gezilerle, başsız ve kendi haline bırakılmış parti teşkilatını desteklemek, partinin sahipsiz olmadığını göstermek, umut vermek için elden gelen gayreti göstermişlerdir. Mahalli örgütler de partiye sahip çıkarak - merkezden hiç bir destek görmeksizin - imkânları zorlama çizgisinde çalışmışlardır. Ama bir disiplin anlayışıyla kendilerini belirli işleri yapmaya zorlasalar da eski inanç ve şevkli çalışmanın etkenliği elbette gerçekleşemiyordu. Mahalli örgütler ne kadar gayret gösterirse gösterebilir merkezden hareketsizliği manevi otorisini ve itibarını yitirmiş olması, parti birliği ve bütünlüğünün parçalanmış bulunması, kendi başına olumsuz bir faktördür. Kon-

tenjanlardan liste başlarına, kontenjan konulmasının gerekçelerine dayanmayan, sırf parti içi bir partizanlık davranışıyla - açıkça Aybarcı diye - mahalli örgütlerin benimsiyemeyeceği adayların getirilişi de seçim çalışmalarını engelledi. Aybar, sosyalist muhalefeti «ideolojik ihtilâf maskesi altında yürütülen baltalama hareketleri» olarak niteliyor ve «teşkilatta bir takım tereddütler yaratılmak suretiyle teşkilatın çalışmalarını engellemesi itibarıyla seçim sonuçları üzerinde dolaylı menfi etkisi olmuştur», diyor. Ne maskesi, ne tereddüdü? İstanbul, Ankara, İzmir gibi nitelik ve nicelik bakımından partinin ağırlığını teşkil eden illerle diğer bir çok önemli illerin yöneticileri baştan beri açıkça ve kesinlikle Aybar ve politikasına karşı cephe aldılar. Merkezle mahalli örgütlerin ilişkisi, bağlantısı koptu. Büyük illerin başlarına müteğibis heyetler getirildi. Bu şekilde seçimlere gidilemeyeceğini, sonuç alınmayacağını aylarca önce Genel Yönetim Kurulu toplantılarındaki konuşmalarımızda, EMEK'deki yazılarımızda belirttik. Ama parti örgütünün ve kadrolarının önemini küçümseme, T.I.P. ni bir lider partisine dönüştürme, parti örgütünü bir kenara bırakarak resen doğrudan doğruya kitlelere seslenme yoluna sapan Aybar bu uyarılara kulaklarını tıkadı. Kaygusu, tecrübeli kadroları iş başında tutmak ya da işbaşına getirmek değildi, kullandığı ölçü, kendisini tutan - tutmayan ayrımı idi. Böylece parti örgütü çalışmalarını bizzat Aybar tarafından baltanmış oldu.

Aybar kendisinin bilimsel sosyalizmden sapmış, parti örgütünü felce uğratmış olmasının seçim sonuçları üzerindeki etkisini küçümseyiyor. Parti içi ihtilâf sadece büyük şehirlerdeki aydınlar arasında yansımıştır, kitlelere, köylere hiç intikal etmemiştir, diyor. Ve kargaları bile güldürecek laflar ediyor : «Bu gibi iddiaların bir de şöyle bir çocukça yanı oluyor. San ki seçmen kitleleri dogmatik sosyalizmi benimsemiş de, dogmatik olmayan partimizi oy vermiyerek cezalandırmış.» Çocukça olan Aybar'ın bu sözleridir. «Dogmacılık» iddiası bir yana-

anlaşıyor ki Aybar bilimsel sosyalizmi dogmacılık sayıyor - ancak Aybar zihnîyetinde olanlar sosyalizmden sapmanın kitleleri etkilemesi için kitlelerin bilimsel sosyalizmi bilmesi gerektiğine inanabilirler. Bilimsel sosyalizmden sapma, parti örgütünü ve çalışmalarını etkiler, örgütün durumu da kitlelerde yansır. Aybar'ın bu sözleri partinin, yani işçi-emekçi sınıflar örgütünün önemini kavrayamamış olmasının kesin ve açık belirtisidir. Bu da Aybar'ın örgüt konusundaki genel tutumuna, politikasına uygundur. Kaldı ki, işçi - emekçi kitleler bilimsel sosyalizmi genel çizgileriyle olsun öğrenmemişse, partideki ihtilâfın farkında bile değillerse, bu partinin görevini yerine getirmediğinin, işçi - emekçi sınıfların gerçekten partisi olmadığını gösterir. İşçi - emekçi kitleler kendi partilerinde olup bitenlerin farkında değillermiş! Bu, düşünülecek değil, üzerinde düşünülecek bir meseledir.

Oysa ihtilâf kitlelere hiç intikal etmemiş de değildir. Partide olup bitenlerin doğrudan doğruya kitlelere yansımalarının yanı sıra, asıl önemli yansıma parti örgütünün alt kademelerine, parti dışındaki partiyi destekleyen sempatican çevreye, mahalle ve köylerdeki daha uyanık, daha bilinçli, kendi ortamlarında etkili kimselere yansımalarıdır. Kitleler burada ayrıntılarına giremeyeceğimiz çeşitli nedenlerle ihtilâfın gerçek mahiyetini kavrayamamış olsalar bile, kafalarındaki İşçi Partisi imajı bozuldu, «bu da öteki partiler gibiymiş, bunlar da birbirlerine düşmüştü», dediler. Buna karşı, «eh ihtilâfı siz çıkardınız, çıkarmasaydınız» denemez. «Kol kırılır yen içinde» taktiği sosyalistlerin asla benimsiyemeyecekleri oportünist bir taktiktir. Mesele kolun kırılmamasıdır; kırılmışsa yen içinde saklanamaz, kangren olur. Açığa çıkıp kırığı tedavi etmek gerekir. İhtilâf yetkili ve ilgili organa, Merkez Yürütme Kuruluna, ilk getirildiği gün daha Aybar meseleyi «adam yeme», «partiye saatli bombalar koyma», «kişisel ihtiras» olarak yorumlayıp, parti örgütlerine ve kamuoyuna ısrarla böyle göstermekte direnmesey-

S O S Y A L İ Z M

di, muhaliflerini sükanvarı suçlamalarla aklı sıra kögeye sıkıştırıp tasfiye etmeğe niyetlenmeseydi, fikir ve politik çizgi seviyesinde eleştiri ve tartışmalar ne kadar sert olursa olsun, kamuoyu meseleyi yukarıda belirttiğimiz şekilde yorumlamaz, parti hakkındaki görüşü ve inancı sarsılmazdı. İhtilafın partiyi baştan aşağı bölen olumsuz yorumlara yol açan hale gelmesinde sorumluluk Aybar'dadır.

Dolaylı yansıma ise çok önemlidir. Bir sosyalist partinin işçi-emekçi kitleleri nasıl etkilediğini, etkileme mekanizmasının nasıl işlediğini Aybar asla anlamamış görünüyordu. Oylar sadece radyo konuşmaları, merkezden verilen demeçler, bültenler, Aybar'ın bir kaç gün gezmesiyle sağlanmıyor. Oyları sağlayacak önce parti örgütleri ve parti dışındaki destekleyici çevredir. Partinin başı ile gövdesi kopuk hale geldi mi, örgütler üst kademenin politik çizgisini reddeder oldu mu, parti kitleler üzerindeki etkenliğini yitirir. «Üst kademelerin kararları, kabul ettiği politik çizgi, alt kademeleri bağlar» şekli gereğiyle mesele çözülmez. Alt örgütlerin ve faal partililerin çoğunluğu bu kararları ve politik çizgiyi içten benimsemez, doğru bulmazsa, şekli disiplin zorlamaları ile işler yürütülemez, en azından bir pasif direnme fiili durumu meydana gelir ve halen de gelmiştir.

Aybar, ihtilaf sadece büyük şehirlerdeki aydınlar arasında yansımadır, diyor. Oysa bütün Anadolu'ya yayılmış, okunmuşluk anlamında aydın olsun olmasın, partisiz ama partiyi tutan sosyalist bir kesim vardır. Mahalli örgütlerin kuruluşunda, çalışmalarında, seçmenleri etkilemekte, seçim sandıklarını denetlemekte, bu kesim etkin rol oynamıştır. Bunlar partiye karşı, hiç değilse pasif, bir duruma geçtiler mi, çok önemli bir yardımcı unsuru yitirmiş olursunuz ve bugün parti bunu yitirmiştir. «Oy vermeyin» propaganda yapmalarına hacet yoktu. Partiyi tanıtmak, kabul ettirmek, oy verdirmek için çaba göstermemeleri sadece, olumsuz sonuçların meydana gelmesi için yeterlidir.

Aybar'ın öbür konulardaki bütün sözleri de partinin işçi-emekçi sınıfların politik örgütü olarak görevini, anlamını, önemini kavramadığını gösteriyor. Emekçilere kendilerinin iktidara gelmelerinin gereğini anlatamadık; birikim olmadı; yarın konjoktür değişir, bakarsın oylar bir milyona, iki milyona çıkar, diyor. Bu sözler pasif, mekanik bir determinizm görüşünün ifadeleridir. Bu birikimi, oy aşramalarını objektif şartların gelişmesi kendiliğinden mi sağlayacaktır? Partinin görevi, rolü nedir bunda? Aybar sadece köy köy gezip «anlatmak» dan söz ediyor. Bunu başarmak için de maddi imkânlar kıtmış, partinin bir organı yokmuş. Pe ki, örgüt ve örgütlenme sorunları? Tek kelime etmiyor bu konuda. Kaldı ki, bu imkânsızlıklar daha önceki seçimlerde daha fazlasıyla vardı.

Maddi imkânlar ne kadar bol olsa da kırk ilâ altmış bin köy tek tek gezilemez ve sadece «anlatmak»la da bir sonuç alınmaz. Parti, Genel Merkez de mek değildir, hele Genel Başkan hiç değil. Partinin kitlelere gitme yolu da sadece geziler ve yayın organı değildir. Parti, merkezden illere, ilçelere, mahalle ve köylere uzanan, nüfuz eden örgüt demektir. Bu çapta sağlam, faal, mücadeleci bir sosyalist örgütün olursa ve bu örgüt «anlatmak»la yetinmeyip işçi-emekçi kitleleri hak ve özgürlüklerine sahip çıkarmakta iş görür, onların mücadelesine öncülük ederse, kitlelere, partiyi ve sosyalizmi anlatma imkânları kolayca bulunur.

Aybar, Anayasanın 28. maddesine ilişkin olarak diyor ki : «Ben her gezdiğim köyde, köylüleri bu haklarına sahip çıkma ya teşvik ettim. Toprak mı istiyorsunuz? Mahsulünüzü değer pahasına satamıyor musunuz? Pekiyi, birleşin on köy, yirmi köy, otuz köy, kırk köy. Belli bir günde yürüyün şehir- lere dedim ve yollarımı gösterdim.» Bir sosyalist başkanı ağzından işitilmesi biraz garip sözler doğrusu. Bir sosyalist partinin esas görevi halka şöyle söyle yap diye örgüt vermek midir? Yoksa halkın önüne düşüp mitingi, yürüyüşü yapmasına fiilen yardımcı mı olmak-

tır? Bir sosyalist parti emekçi halkın bu mücadele araçlarını kullanmasında öncü, örgütleyici olmayacaksa, varlığının «sebebi hikmeti» nedir? İşçi-emekçi sınıfların politik örgütü olarak görevi, işi nedir?

Hem şu halka verdiğimiz talimları önce kendimiz tutsak da partiye yapılan saldırılara karşı Anayasanın 28. maddesinin tanıdığı hakları parti olarak biz kullansak nasıl olur?

Emekçi halkın kendisinin iktidara gelmesine inanamaması konusunda da Aybar'ın söyledikleri en azından hayret uyandıran şeyler. «Bak, listelerde 343 emekçi aday var. Ver oyları, geç kendin suyun başına!» diyeceksin, halk da sıradak oyları verecek, iktidara geleceksin. Ne kolay şey! Bu da kestirme yoldan gitmek arzusunun bir başka şeklidir aslında. Önce parti şamar oğlanı gibi boyuna saldırıya uğrayıp saldırılara üç gün sonra merkezden demeç vermekte yetinmekten çıksın, 28. maddenin tanıdığı hakları, meşru müdafaa hakkını kullan-sın. İşçi-emekçi kitlelerin önüne düşsün, onların kendiliklerinden verdikleri mücadeleleri sosyalist mücadeleye dönüştürmeye, onları eylem içinde sosyalist bilince kavuşturmaya çalışsın. Bak o zaman en uzak dağ köyleri bile partiyi nasıl öğrenir, tanır ve iş başaracağına inanır. Sonra halk adını sanımı duyma dığı 343 kişiye neden oy versin? Vermez elbette. İşçi-emekçi sınıfların iktidara gelmesi, fabrikadan, tarladan, tezgâh başından herhangi bir işçinin, emekçinin doğrudan doğruya Meclise girmesi değildir. İşçi-emekçi sınıfların iktidarı bu sınıfların sosyalist partisinin aracılığı ile gerçekleşecektir. O milyonlarla işçi-emekçi arasından ancak bir kaç yüz kişi Yasama ve Yürütme Organlarında yer alacaktır. Demek ki, on milyonların arasından bir kaç yüzün seçilmesi sorunu, on milyonların bir kaç yüzle temsil sorunu vardır. Nasıl olacak bu? Parti aracılığı ile. On milyonların arasından en uyanık, en cesur, en becerikli olanlar parti içinde ve partili olarak kitleler içindeki çalışmalarlarıyla birer sosyalist militan olarak yetiyecekler, ta-nınacaklar, işçi-emekçi sınıfla-

rın etkin temsilcileri olabilmek yeteneklerini ispat edeceklerdir. Bunlar meğbul kimseler olarak değil, seçmen çevrelerince sosyalist militan bilinen kimseler olarak listelerde yer alacaklardır. İşçi-emekçi sınıfları örgütleyip bilinçlendirmek, politik mücadeleye sokmak ve sosyalist militanlar yetiştirmek görevlerini yerine getirmeyen bir parti, ne kendini, ne de adaylarını kitlelere tanıtamaz, kabul ettiremez. Bunun için örgüt ve örgütlenme ve eylem içinde sosyalist eğitim birinci planda gelir, diyoruz.

Bunları söylemek Aybar'ın kavlince «tepeden imcecilik», «bir aydın kadronun sosyalizmi kurmak isteğidir.» Kendisiyse sosyalizmin aşağıdan yukarı halkla beraber kurulmasından yanadır. Ama bunu somut olarak nasıl gerçekleştirecektir? Asıl cevaplanması gereken bu konuda tek kelime söylemiyor. Örgütlenmemiş, bilinçlenmemiş, yığın halinde bırakılmış işçi-emekçi kitleler ne sosyalizmi ku-rabilir, ne yönetime fiilen ka-tılabilir. Milli Demokratik Devrimcilerin, Cuntacıların, Anar-gistlerin tutumunu ne kadar işçi-emekçi sınıflar partisine karşı (anti-parti) ise, Aybar da başka biçimde ama aynı derecede partiye karşıdır. Parti eşit kendisi. Lider olarak kendisi ve işçi-emekçi sınıfların «sağduyusu», «tarihsel sezgisi» ve seçimden seçime onların karşısına çıkıp «evvela selâm eder, saygılarımı sunarım. Biryol da bizi dene!» diyerek oy istenmesi Türkiye'de sosyalizmi gerçekleştirmek için yeter. Gerçekten dünyada, teoride ve pratikte, misli görülmemiş bir «sosyalizm anlayışı»dır bu! «Dünyada ilk defa» sosyalizm böyle kurulacakmış. Bu, «ilk defa»lık hiç bir zaman gerçekleşmeyecektir, çünkü böyle sosyalizm olmaz. Aşağıdan yukarı, demokratik sosyalizm iddiasında olan Aybar tepeden imceciliğin en uç örneğidir, çünkü onun tepeden imceciliği bir kadronun bile değil, tek kişinin, kendisinin tepeden imceciliğidir.

Son olarak üzerinde durmak istediğim nokta, Aybar'ın, ihtilafın ilk çıktığı günden beri bağ-

Sayfayı çeviriniz

İttığı, üçüncü olağan kongrede okuduğu mahut yazı ile kamuoyuna duyurduğu suçlamayı daha somutlaştırıp keskinleştirerek sürdürmesidir. Kendi «sosyalizm anlayışı» nı belirlerken hep sosyalist hareketin bağımsızlığının altını çiziyor, yabancı herhangi bir merkezden direktif alınmaması için mücadele ettiğini belirtiyor. Yani böylece muhaliflerinin dışı bağı olduklarını ima ediyor. Bununla da yetinmiyor, sonunda baklayı ağzından tam çıkarıyor : «Türk sosyalizmine herhangi bir yabancı merkezden, tavsiye mahiyetinde de olsa, direktifler verilmesi ihtimalleri karşısında inancım yok», diyor. Böylece Aybar düpedüz suç tasni ediyor. Hemen arkasından eklediği «sosyalist dünya tarihi kışkırtmalarının yanlış olmadığını göstermektedir» kaçamak cümlesi ken dısları suç tasni etmiş olmaktan kurtarmaz. Böyle bir suç tasni için kullanılacak sıfat çok ağır olacağından yazmak isteniyorum. Sadece, polis bile, Mecliste Sükan bile bu kadarına cür'et edemedi, demekle yetineceğim.

Seçimlerden önce «Milliyet»te çıkan röportajda Aybar, seçimlerde İşçi Partisi oylarının en azından iki misline çıkacağını kesinlikle söylüyor, başka partilerin T.I.P. ten oy alabilmelerini varit görmüyordu. Seçimlerden sonra ise başka partilerin oy çekmesini T.I.P. oylarının düşüşünün başlıca sebebi olarak ileri sürüyor ve «masa başında hesap ettiğimiz gibi olmuyor» diyor. Başka hiç bir sebep olmasa, memleketin ve kitlelerin durumundan, partisinin durumundan bu kadar habersiz, tahminleri bu kadar yanlış çıkan bir parti başkanının görevden çekilmesi için bu kendi başına yeter bir gerekçe. Seçimlerden önce, Bay Abdî İpekçi'nin sosyalist muhalefetle ilişkin olarak «Tophıyacığınız oy sayısı sonucu tayinde önemli bir faktör olacaktır.» yargısına Aybar iştirak ediyor ve «Öyle sanırım. Yani Türkiye İşçi Partisinin bu seçimlerde alacağı sonuç önemli bir faktör olacaktır. Bir çok meselenin cevabını getirecektir» diyor. Seçimlerin sonucu alınmıştır ve getirdiği cevap, «Aybar'a ve onun politikasına HAYIR!» dir.

Divitçioğlu ve Üst Yapı Tahlillerinin Sınırları

Sencer Divitçioğlu'nun 14 Ekim tarihli An'faki yazısı, «Yarınki Türk Sosyalizminin Potansiyeli», belli başlı üç sorunun cevabını aramaktadır :

— 1946'dan sonra DP ve daha sonra AP nin, halkın çoğunluğunu teşkil eden tabakalar arasında kazandığı siyasi başarının sebebi nedir?

— Bugün AP ni teşkil eden güçlerin iç çelişkileri nelerdir?

— Türkiye'deki sosyalist hareket bakımından bu çelişkilerden ne gibi sonuçlar çıkar?

Türkiye'de sosyalizmin ulaştığı aşamada bu sorulara doğru cevaplar bulmak büyük önem taşımaktadır. Çünkü bu sorular, tartışmayı meselelerimizin gerçek kökeğine götürecektir niteliktedir.

Teorik tartışma ortamımızda, yanlış sorulmuş sorulara, yanlış yöntemlerle verilen yanlış ve yüzeyde kalan cevapların oranı, endişe verecek seviyede yüksek görünmektedir. Bu ortamda tam bir keşmekeş ve kördüğünün or talığı kasıp kavurması doğaldır. Dikkat edilirse, teorik tartışmalarımızdaki kavram anarşisi, nakilcilik ve ezbercilik ve bütün bunların sonucu olan eylemle bağlarını koparmış teorik düşünce yapımız, içinde bulunduğumuz eylem kargaşalığının ve başarısızlıklarımızın tam bir aynasıdır.

Bu sebeple Sencer Divitçioğlu'nun yazdıklarını dikkat ve titizlikle tartışmak gerekir. Kendisi şimdiye kadarki üretiminde kolay ve nakilci genellemelerden kaçmasını ve temel sorunu ikincil sorundan ayırmasını bilmiştir. Söz konusu yazısındaki fikir ve sorunları tartışarak bugün çözmek zorunda olduğumuz sorunlara doğru açıdan yaklaşmak mümkündür.

Sencer Divitçioğlu'nun yukarıdaki sorularla ilgili cevabı, esas olarak birinci soruya verdiği cevaptan çıkmaktadır. DP Hareketi 1934 ten sonraki Devletçilikle, İkinci Dünya Savaşının ve Amerikan yardımının, palazlanmasına sebep olduğu Türk Burjuvazisinin siyasi iktidara gelmesidir. Osman lıdan miras kalan ve DP devrine kadar aşağı yukarı devam eden sınıf ve iktidar yapısında ise, «hakim zümrelerden nisbeten bağımsız», «hakim zümreler arasında nazım» rolünü oynayan ve asker - sivil bürokratlar tarafından

temsil edilen bir Devlet'in önemli çok önemli bir yeri olduğu ileri sürülmektedir. Bunun belli başlı sebebi hakim zümrelerin pek çelişimsiz olmasıdır: büyük toprak sahipleri, yani ağalar ve eşraf cılızdır, çünkü küçük toprak mülkiyeti oldukça yaygındır. «Ticaret ve bir miktar finans burjuvazisi» iktidara ciddi olarak talip olacak güçte değildir; çünkü büyük sermayeye ve sanayi sermayesine dayanmamaktadır; çünkü sanayi yok gibidir.

DP Hareketinde birleşen takviyeli burjuvazinin, 1950'de iktidarı almak üzere, tabi sınıfları (yani ufak işçi sınıfını, fakir köylüyü, tarım işçisini ve esnafı) arkasında toplaması olayı nasıl olmuştur? Ortada gerçek bir çelişme vardır; çünkü bu şekilde tanımlanmış bir burjuvazi kan damarları ile dışarıya, Hristiyan batı kapitalizmine bağlıdır. Bir ölçüde zaten onun yarattığı bir sınıftır. Dolayısıyla bağlı olacağı değerler ne millidir, ne müslümandır. Halbuki Türkiye'de «halk tabakalarının» bağlı olduğu değerler millî ve müslümandır. O halde DP bu çelişkiyi nasıl yenmiş, temel sınıf menfaatleri zaten çatışması gereken sınıfları, üstelik farklı üst yapı değerleri bayrağı altında toplayabilmiştir?

Burada Sencer Divitçioğlu, gerek kendisinin daha önce yaptığı, 16. Asra kadar Osmanlı Toplumunun yapısıyla ilgili çalışmaların bir nevi izdüşümü olan ve gerekse son zamanlarda İdris Küçük-ömer'in geliştirdiği «Bürokrasi-halk çelişkisi» kavramını uygulamaktadır. DP içinde bulunduğu çelişkiyi, bir önceki dönemden, tek parti-CHP döneminden kalan çelişkilerden yararlanarak çözmüş tür. Bu tarihî bakımdan çok bereketli çözümün ana hatları şöyle : tek parti olarak CHP (ve temel dayanağı bürokrasi), nedense, Türk toplumunun sadece sınıfsız bir toplum olduğunu ileri sürmekle yetinmemiş, bir de bu toplumu batılaştırmaya karar vermiş. Bu kararın sonucu olarak yapılan bir seri üst yapı «reform» lar ve temsil ettikleri Kemalist ideoloji, «halk tabakalarının» toplumsal değer yargılarıyla çelişme halindedir. Buna karşılık DP'nin getirdiği kapitalist ideoloji, zaten bir miktar kendi içinde bulunan anti laik eğilimi de kullanarak,

fakat esas itibarıyla, halk kitlelerinin CHP iktidarı tarafından en azından ihmal edilmiş olan değer yargılarını ve inanışlarını okşayarak, halkın büyük çoğunluğunun, çalışan, artık-değer yaratan sınıfların desteğini kazanmıştır. (Esas itibarıyla diyorum, çünkü Sencer Divitçioğlu, tabi sınıfın «görüntülere kapılarak... bu «tuhaf ittifak» katıldığını söylemektedir.)

Bu perspektif içerisinde 1960 iktidar değişmesi CHP-bürokrasinin, burjuvazinin başarısızlığından yararlanarak iktidarı ele geçirme ve toplum dengesindeki yerini hukuki tedbirlerle sağlamlaştırma, emniyet altına alma gayretidir.

Bugün AP içindeki çekişme de dışı bağılı komprador-burjuvazi ile bir nevi «anadolucu» millî burjuvazi arasındaki çelişmedir. Sencer Divitçioğluna göre, günlük basının bir ara «takunyacılar» diye alaya aldığı bu grubun «dayanağı, başlangıcı ve geliştiği ortam, Türk halk tabakasının iktisadi ve kültürel gerçeklerini yansıtmaktadır.» Bu çelişmenin ortaya çıkması da DP hareketinin doğuşu gibi, «Türk halkının bağrında gelişen başkaldırma gücünü göstermektedir. «Kendi emek-gücüne sahip çıkacak halk ile kendi költüründen taviz vermeyecek olan halk aynı Türk halkıdır. Yarınki Türk sosyalizmi de ancak bu iki unsur üzerine kurulabilir ve bu, potansiyel olarak hazırdır.»

Sencer Divitçioğlu'nun yukarıda özetlenen tezindeki bazı noktaların, daha fazla tartışmasız kabulü imkânsız görünmektedir.

Yazar, Türkiye'de burjuvazinin, çeşitli şartları değerlendirerek iktidarı, ta bundan 20 yıl önce ele geçirecek kadar kuvvetlendiğini kabul etmektedir. Burjuvazinin iktidarı ele geçirebilecek kadar kuvvetlenmesi demek, toplumda kapitalist üretim ilişkilerinin hakim üretim ilişkileri haline gelmesi demektir. Kapitalist üretim ilişkilerinin tek üretim ilişkileri olmasına hacet yok; eğer bunlar sadece hakim ilişkiler haline gelmişse, yabancılaştırmanın temeli, üretim ilişkilerinin, yani insanların veya sınıflar arası ilişkilerinin, mallar arasındaki ilişkilere dönüşmesi olayındadır. (Yani emtia fetişizminde). Kapitalistleşmiş bir toplumda artık, «din ve gelenek büyük çapta, doğrudan üreticiler ile

«Yazar, Sencer, iktidarı ele geçirebilecek kadar kuvvetlenmesi demek, toplumda kapitalist üretim ilişkilerinin hakim üretim ilişkileri haline gelmesi demektir. Kapitalist üretim ilişkilerinin tek üretim ilişkileri olmasına hacet yok; eğer bunlar sadece hakim ilişkiler haline gelmişse, yabancılaştırmanın temeli, üretim ilişkilerinin, yani insanların veya sınıflar arası ilişkilerinin, mallar arasındaki ilişkilere dönüşmesi olayındadır. (Yani emtia fetişizminde). Kapitalistleşmiş bir toplumda artık, «din ve gelenek büyük çapta, doğrudan üreticiler ile

ATILLA SONMEZ

Ürün arasındaki ilişkileri düzenleyen ve sınıf ilişkilerini peçeleleyen, toplumsal görüntüler, olaylar olamaz. Hem Türk toplumunda kapitalist - burjuva sınıfı hakimdir demek, hem de Türkiye'de tabii sınıfların en köklü yabancılığı «din ve gelenek» sebebiyle olmaktadır demek, terimlerde çelişmeye düşmektir. Bu çelişmeyi ortadan kaldırmak için, başka bir sürü hususu isbat etmek gerekir. Türkiye'deki tabii sınıfları diğer ülkelerdekinden ayıran özellikler nelerdir? Yoksa Türkiye'deki kapitalist-burjuva düzeni mi özel nitelikler göstermek tedir? Bu özellikler nelerdir? Yoksa daha başka sebepler mi vardır? *(Kapitalistlerdeki Ariti konusuna, aşkın bir Toprakta küçük mülkiyetin yaygınlığı ile ağalık düzeninin zayıflığı arasındaki ilişki de tartışma götürür. Bir kere küçük mülkiyetin Türkiye'nin her tarafında aynı yaygınlıkta olduğu söylenemez. Sonra, kiracılık, yarıcılık, kredi me kanizması vs. küçük mülkiyetin nisbeten yaygın olmasına rağmen ağalığın kuvvetlenmesine yarayabilir.)*

Üçüncü yanlış görünen değerlendirmede, Erbakan Grubu ile AP arasındaki çatışmasının değerlendirilmesi ile ilgili. Ortada bir çekişme olduğu muhakkak, fakat bunun tarihi anlamı üzerinde ben ce önemli bir yanlış yapılmaktadır : şematik olarak Erbakan Grubu Anadolu tüccar ve sanayicisini, AP de daha ziyade büyük şehirler komprador - burjuvazisini temsil etmektedir deniyor. Bir kere benim bildiğim kadarıyla, devrimci geçişler bir tarafa bırakılırsa, uluslar arası sermaye ile işbirliği yapmış burjuvaziden bir «millî» burjuvazi çıktığı görülmüştür. Tersî olmuştur sadece. O halde ortada bir «millîci» burjuvazi grubu olamaz, olsa olsa demagoji yapan ve önemsiz bir grup olabilir. Kaldı ki meseleyi biraz daha somut şartlarıyla beraber ortaya korskak pek karanlık bir tarafı kalmamaktadır; Anadolu tüccar ve sanayicisi dediğimiz kimdir? Bu konuda sistematik bir çalışma yapılmış değildir. Fakat biraz Anadolu ile ilişkisi olan herkes bilir ki «Anadolu tüccar ve sanayicisi» dediğimiz grup ezici çoğunluğu ile tüccardır ve bunların da en ileri gelen-

leri ve paralıları ya «Vita-Sana»nın bölge toptan satıcısı veya belli başlı yabancı traktör veya başka makine markasının temsilcisidir. Veya yabancı şirketlere çok zaman paravana görevi gören madden veya başka madde ihracatıdır. Anadolu burjuvazisi yabancı sermayeye kollarını açmаса, İstanbul'da bir komprador sınıfı nasıl doğar ve gelişir? Bunun dışında Anadolu veya taşra burjuvazisinin en güçlü unsurları genellikle Devlet taahhütlerinden zenginleşmişlerdir veya son zamanlarda olduğu gibi turistik tesis yapmak veya benzeri işler için uygun şartlı büyük krediler elde etmiş ve bu şekilde zenginleşmiş kimselerdir. Bunların en faal ve becerikli olanlarının da gözü, daha tatil ve çabuk kârlar sağlayan yabancı sermaye ile bir şekilde işbirliği kurmaya çevriktir. Komprador burjuvazi ile aralarındaki çelişki yüzeyde ve kısa görüşlü bir çelişkidir. Geleceği bu çelişki üzerine bina edenlerin pek uzağa gitmesi beklenemez.

Yalnız, komprador burjuvazinin ileri gelenleri arasında azınlıklara mentup tüccar ve «sanayiciler»in daha başarılı olmaları, şüphesiz birçok burjuva unsurları arasında olduğu gibi Anadolu burjuvazisi arasında da kıskançlıklar yaratmaktadır ve Erbakan ve kendi çaplarında MHP ilerin bir kısmı bu kıskançlıkları siyasi sermayeye çevirmek üzere kullanabilirler ve hafta bunu bir miktar halk tabakalarına da buluşturmayı başatabilirler. Fakat bu da pek derine giden bir çelişki gibi görünmemektedir. Önemli olan, Türkiye'de sermayenin, teknolojiyle, ham maddesiyle, turizmiyle, sabırsızlanan halka bir ölçüde de olsa iş bulma imkânlarıyla, dış sermayeye bağlı olduğudur. Anadolu'da veya başka yerde, ciddi sermaye sahibi herkes, sermayesinin varlığının ve geleceğinin yabancı sömürüye bağlı olduğunu bilmektedir.

Bütün bunlara rağmen Sencer Dıvıçioğlu'nun geliştirdiği tezin ana çizgilerinde önemli gerçekler var. Bürokratların her zaman bir sınıf adına hareket ettiğini kabul etmek şartıyla, Türk toplumunda bürokrasinin özel bir tarihi anlam taşıdığı kabul edilebilir. CHP nin bürokrasiyle özel bağları olduğu inkar edilemez. Nihayet Türk «halk tabakalarının» din ve geleceğe bağlılığı ve gereğinde bu konularda çok istismar edildiği de gerçek. Türk burjuvazisi de ilişkileri doludur. Ancak bu gerçekleri bu seviyede ve genellikle ortaya koymak sosyalist hareketin gelişmesine yardım edecek ipuçları vermekte midir?

Hiç şüphe yok ki Türk sosyalistleri «halk tabakalarının» din,

kültür ve geleneklerine saygılı olmalıdır. Sosyalizmin, insanın bütünlüğünü bozan değil, onu muh-kemleştiren, ona serbest ve sınırsız gelişme olanakları sağlayan bir düzen olduğunu anlamalıdır. Bu konularda zaten ciddi bir ihtilâf yok. Sadece bazı nakilcilerin gevezelikleri ve cehaletleri var. Eğer Sencer Dıvıçioğlu bütün bu tezi bu arkadaşlara gerçeği göstermek için geliştirdiyse, bence fazla zahmete girmiş. Gerçek devrimci, içinde bulunduğu ortamda, suda balık gibi rahat ve kabul görmüş olmalıdır. Öyle değilse zaten devrimci değildir. Öyle görünüyorsa ki, halkın inanç ve kültürüne sevgi ve saygı duymayan kimse de Türk toplumuna, suya dökülmüş mazot gibi yabancısıdır; ondan fazla hayır gelmez. Devrimcinin içinde yaşadığı toplumla ilişkileri diyalektik ilişkilerdir: görevi o toplumu kökünden değiştirmektir, dal ve budaklarından değil. Bunu yapmak için de o toplumun halk tabakalarının değerleriyle zıtlaşmak değil, o değerlerin his yükünü, sosyal anlam ve kökenini anlamak, hissetmek gerekir. Toplumu değiştirme süreci buradan başlar. Devrimci, sadece gelecekte yaşayan insan değildir; içinde bugünü ve geleceği beraber yaşatır. Gözü geleceğe dönüktür ve bütün iradesi bu yöne doğru gerilmiştir, ama ayakları bugünün toprağındadır.

Tarif ettiğim devrimci tipi bir çoğumuza garip gelebilir. Bunun sebebi, birçoğumuzu tanıdığı tek devrimci tipinin, küçük burjuva tipi devrimci olmasıdır.

Son birkaç yılda, aralarında Sencer Dıvıçioğlu'nun da bulunduğu yazarlarımızın yaptığı, üst yapıdaki dalgalanmaların tahlili oldu. Bu tahlil yararsız değil. Fakat bunun sınırları artık belli oldu. Bu tip üst yapı tahlilleri ve onlara dayanan teorilerle bazı gerçekler ortaya çıktı. Fakat bundan sonra bizi daha bir adım ileri götürecekleri yok.

Bundan sonra bu üst yapı olaylarının altında yatan değişme ve gelişmeleri incelemek gerek. Yani, gerçek, somut dünyamızda olanları ve ortaya çıkan gelişmeleri incelemek gerek. Pek ala mümkün kündür ki bu incelemelerin sonucu olarak, fakir köylü-işçi-esnaf tabakalarının, burjuva - kapitalist iktidarda gerçek anlamda, iktisadi anlamda bir ilerleme görmekte, bulmakta oldukları anlaşılacaktır. Bu ilerleme, onlar için, henüz bütün kozlarını oynamış bitirmiş, bütün fişeklerini harcamış görünmeyebilir. Bu gelişmenin ilişkileri, onlar için henüz olgunlaşmamış olabilir. Dolayısıyla tabii sınıflar henüz, sosyalizmin cevap olarak ortaya çıkaracağı soruyu sorma aşamasına gelme-

mişlerdir. Bugün bir inşaat işçisinin sömürüldüğünü kim inkâr edebilir? Ama eğer alternatifini köyünde boş, aşağı yukarı bütün yıl işsiz kalmak, yani artık veya başka türlü hiç değer yaratmamasına, inşaatta artık değer yaratıp sömürülmek ona neden daha kârlı gelsin? Neden bu sömürülme ona bir ilerleme gibi görünmesin?

Ankara sokaklarında, içinde bir yığın plâstik tabak-çanak bulunan el arabasını iterek, «kalaycı» diye bağırarak satıcıları bilirsiniz. Bunlar la konuşun. Plâstik mutfak eşyası satarak, babadan kalma sanatlarını, kalaycılığı, bir vâdede ölüme mahkûm ettiklerini biliyorlar. Fakat her hal ve kârda olacağını bildikleri bu süreçten hiç olmazsa bir pay almak peşindedir.

Elimizde sağlam istatistikler ve bilgiler yok. Fakat yine de son 5-6 yılda işçi ücretlerinin kaydedildiği ilerlemeler sosyalistler tarafından tahlil edilmeli, yorumlanmalıydı. Yurt dışında çalışan 200 bin işçi, en az bir milyon kişinin hayat seviyesinde ve yaşama tarzında köklü değişmelere yol açmıştır. Daha önemlisi milyonlarca başka insan bu yola bel bağlamıştır ve bir çeşit ümitle beklemektedir. Tanımda yavaş fakat belki de önemli değişimler olmaktadır. Almanya'dan gelen işçi, Dış Ticaret Rejimi ve döviz kuru oyunlarının bütün inceliklerini bilmekte ve kullanmaktadır. Bu durum, az da olsa kredi alabilen topraklı küçük köylü ve küçük esnaf için de doğru olabilir. Derece derece geniş kitleler kapitalistleşmenin nimetlerinden yararlandığını sanmakta, karınca kararınca bu yağmadan payını aldığını sanmakta, bilinçli veya bilinçsiz olarak kendini sistemle suç ortağı hissetmekte olabilir.

Şüphesiz kapitalist gelişme bu sınıfların sırtından olmaktadır. Bu, ergeç anlaşılacaktır. Fakat şimdi, dış borçlanma ve başta işgücü olmak üzere iç kaynakların israfı kullanımı, kapitalistleşme sürecini nisbeten az sancılı bir süreç haline getiriyor olabilir.

Söylemek istediğim, yanlış anlaşılmasın. Eğer alt yapı koşulları yukarıda işaret ettiğim, son derece basitleştirilmiş şemaya uyuyorsa, her türlü sosyalist çalışmanın durdurulup, zamanın gelmesinin beklenmesi gerekmez. Çalışmaların kendiliğinden derinleşip çürümesi ve meyvaların kendiliğinden veya ufak bir sallama ile dökülmesi söz konusu değildir. Fakat gerçek dünyada olan bitenden, üretim gücünün meydana gelen değişimlerden habersiz ve ilgisiz olarak sosyalist hareket stratejisi tartışılmaz.

*Despotik devlet
nosyonu yok, Sonmezde.

**K. Marx, F. Engels : GOTHIA VE ERFURT
PROGRAMLARININ ELEŞTİRİSİ (Çeviren: M. KABAGİL),
Sol Yayınları, Ankara, 1969**

MARKSİST PROGRAM

ORTAM

Gotha Kongresi, 22 Mayıs 1875'de toplandı. Bu Kongrede, Almanyadaki iki işçi partisi, «Alman Emekçileri Genel Derneği» ile, «Alman Sosyal Demokrat İşçi Partisi», esas itibariyle Lassalle'ci dogmalara dayanan bir program üzerinde birleştiler.

«Alman Emekçileri Genel Derneği», 1863 yılında Lassalle tarafından kurulmuş bulunan ilk işçi partisiydi. Marksist açıdan, yanlış teorik temellere dayanıyordu. «Alman Sosyal Demokrat İşçi Partisi» ise, Liebknecht ve Bebel tarafından, 1869'da Eisenach kentinde kurulmuş marksist bir partiydi.

Gerek böyle bir partinin kurulması, gerekse Bismarck tarafından izlenen gerici siyaset sonucu, 1870 yılları başında, Almanyada işçi hareketinin, yani iki partinin birleşmesi yönünde güçlü bir eğilim doğdu. İki işçi partisinin varlığı, işçi hareketi üzerinde olumsuz etkiler yapıyordu. Üstelik, Lassalle'ın 1864'de ölmesinden sonra, Hasenclever, Hasselmann ve Tölke gibi Lassalle'cılarının yönetimine geçen «Alman Emekçileri Genel Derneği», on yıl içinde işçi sınıfı üzerindeki etkisini günden güne yitirmiş ve 1875 yılında tam bir bunalım içine düşmüş bulunuyordu. Eisenach'lılarla birleşme teklifi Lassalle'cılardan geldi. Bunun üzerine, 1875 Şubatında Gotha kentinde karma bir komisyon toplanarak, birleşik Alman Sosyal Demokrat Partisi için bir program tasarısı hazırlandı. «Gotha Programının Eleştirisi», işte bu tasarının eleştirisiydi. Marx, bu eleştiriyi, «Alman İşçi Partisi Programının Kenar notları» adıyla, 5 Mayıs 1875 tarihli bir mektupla birlikte Eisenach'lıların liderlerinden biri olan Bracke'ye göndermiştir. Aynı tasarı, daha önce, Engels tarafından da, Bebel'e gönderilen 18-28 Mart 1875 tarihli bir mektupta giddetle eleştirilmiş bulunuyordu.

Ama, Marx ve Engels'in eleştirileri, özellikle ne bahasına olursa olsun birleşme den yana görünen Liebknecht tarafından dikkate alınmayarak, tasarı, birleşme kongresinde, hemen hemen aynen kabul edildi.

Gotha Programının eleştirisi, 15 yıl gizli kaldıktan sonra, ancak 1891'de Engels tarafından yayınlanabildi. Gotha Programı, bu arada, 1878'de yürürlüğe girip 1890'a kadar yürürlükte kalan Bismarck'ın anti-sosyalist kanunu yüzünden, üzerinde hiç bir değişiklik yapılmadan muhafaza edilmişti. Ama bu kanunun kaldırılmasından sonra, 1890 Ekiminde toplanan

Halle Kongresinde, Gotha Programının değiştirilmesi meselesi ortaya çıktı, ve bundan yararlanan Engels, yeni program çalışmalarında dikkate alınması için, «Gotha Programının Eleştirisi»ni 1891 Ocagında yayınladı. Nitekim, 1891 Ekiminde yapılan Erfurt Kongresinde kabul edilen yeni parti programı, yani «Erfurt Programı», Lassalle'ci dogmalardan arındığı gibi, Engels'in bu yeni program taslağı üzerindeki eleştirilerini de geniş ölçüde hesaba katmış bulunuyordu.

GOTHIA PROGRAMININ ELEŞTİRİSİ

Marx, esas itibariyle Lassalle'ci dogmaların bilimsel ve siyasal geçersizliğini göstermeye çalıştığı «Gotha Programının Eleştirisi»nde, teorik bakımdan büyük önem taşıyan bir çok meseleyle birlikte, proletarya diktatöryası kavramı üzerinde önemle durarak, marksist devlet teorisine de büyük bir açıklık getirmiştir. Marksist devlet teorisini geliştirmeye çalıştığı «Devlet ve İhtilal»de, Lenin «Eleştirisi»nin bu bakımdan taşıdığı değeri açıkça gösterir.

Marx'a göre, Gotha Programı, Lassalle'ci dogmalara dayanması nedeniyle, bilimsel bakımdan ağılmış bulunan bir noktaya döndüğü ifade ediyor, bunun sonucu, sektir, gerici ve ütopyacı bir nitelik taşıyordu.

Gerçekten, örneğin toplumdaki bütün öbür sınıfları işçi sınıfı karşısında tek bir gerici blok olarak değerlendiren Lassalle'ın sektir tutumu, aslında işçilerin değil, Prusyalı toprak ağalarının sınıf çıkarlarına uygun düşüyor, ve bu nedenle Bismarck tarafından hoşnutlukla karşılanıyordu.

İşçi hareketinin bilimsel ve siyasal bakımdan doğru ve fleri bir program etrafında birleşmesine büyük bir önem veren Marx, bunu sağlamak için, Gotha Programında yer alan: işçinin bütün çalışma ürünü üzerinde hak sahibi olması; ücretlerin tunc kanunu; toplumdaki bütün öbür sınıfların işçi sınıfı karşısında tek bir gerici blok teşkil etmesi; sosyalizmi gerçekleştirmek için kabul edilen kooperatiflere yapılması istenen devlet yardımı; devlet sosyalizmi ve özgür devlet gibi belli başlı bütün Lassalle'ci dogmaları giddetle eleştirmiş, ve bunu yaparken, son derece önemli teorik meseleler üzerinde durarak, kendi görüşlerini açıklamış, ve bazı temel teorik kavramlara büyük bir açıklık getirmiştir. Bu arada, Lassalle'ın iktisadi görüşlerini eleştirdiği bir parçada, devrim sonrası toplumunun derin bir ikti-

sadi tahlilini yapan Marx, «Eleştirisi»de, kendi devlet anlayışını da en kesin şekilde ifade etmiştir.

Söz konusu parçada, Marx, işçilerin bütün çalışma ürünleri üzerinde hak sahibi olmaları gerektiği yolundaki Lassalle'ci dogmayı eleştirirken, sosyal üründen bazı indirimler yapılması, bunun bir kısmının basit ve genişletilmiş yeniden-üretim, bir kısmının da toplumsal ihtiyaçların karşılanması için ayrılması gerektiğini gösterir, ve devrimden sonra ortaya çıkacak «komünist» toplumun belli başlı iki evresini birbirinden kesin bir şekilde ayırır.

Marx'ın çok özgül bir şekilde «komünist» olarak adlandırdığı gelecek toplumun her iki evresinde de ortak olan özellik, üretim araçları üzerinde özel mülkiyet olmamasıdır. Gelecek toplum, bu temel üzerinde gerçekleşecektir. Ama bunun dışında, iki evreyi birbirinden ayıran çok önemli farklılıklar vardır. Örneğin, uzun ve ıstıraplı bir doğumdan sonra gerçekleşecek birinci evrede, üretim araçları üzerinde özel mülkiyet olmayacak, ama içinden çıkmış bulundukları kapitalist toplumun derin izlerini taşımakta devam eden insanların yaşayacağı bu yeni toplumda, çalışmaları nicelik ve yoğunluk bakımından birbirinden farklı olan üreticilere, sosyal üründen -gerekli indirimler yapıldıktan sonra- farklı paylar verilecektir. Yani üreticiler çalışmaya zorlanacak, bunun için maddi teşvik unsurları kullanılacaktır. Böylece, ilk evrede herkesten yeteneğine göre alınacak, herkese çalışmasına göre verilecek, başka bir deyişle, «burjuva hukukunun dar ufukları henüz ağılmamış» olacaktır. Çünkü, «hukuk, hiç bir zaman, toplumun iktisadi durumundan ve ona tekabül eden uygarlık derecesinden daha yüksek olamaz. Öyleyse bu evre, aslında «yarı-burjuva» hukukla «yarı-burjuva» devletin devam edeceği bir «geçiş dönemi»dir.

Ancak bu geçiş döneminden sonra «komünist» toplumun ikinci evresi, yani gerçek anlamda komünist evre gelecek, ve Marx'a göre, «bireylerin iş bütümüne ve onunla birlikte kafa emeği ile kol emeği arasındaki çelişkiye kölece boyun eğişleri sona erdiği zaman; emek, sadece bir geçim aracı değil, ama kendisi birinci hayati ihtiyaç haline geldiği zaman; bireylerin çeşitli biçimde gelişmeleriyle, üretici güçler de arttığı ve bütün kolektif zenginlik kaynakları gürül gürül fışkırdığı zaman, ancak o zaman, burjuva hukukunun dar ufukları kesin olarak ağılmış olacak ve toplum, bayraklarının üstüne günü yazabilecektir. «Herkesten yeteneğine göre, herkese ihtiyaçlarına göre!» (s. 33).

* Geçiş dönemi, komünist toplumun birinci

evresiyle karışılmıyor: Çünkü, proletarya diktatörlüğü, tüm komünizme değil sadece, proletarya devleti içinde alınıyor, Marx'ın bu metinde aşınmış bulunduğu 1852-1830 anlatıya işin de işin olduğu.

ve DEVLET TEORİSİ

O zaman görüldüğü gibi: Marx'ın bu deyişini işin proletarya devleti olarak anlaşıyor! (3 Kasım 1982). K. S.

TOSUN KAYA

Marx, devlet teorisini, bu çerçeveye içine oturtur. Bu çerçeve içindeki marksist devlet teorisinin temel kavramı, proletarya diktatörlüğü kavramıdır. Marx, «yarı-burjuva» hukukla «yarı-burjuva» devletin var olmakta devam edeceği «komünist» toplumun birinci evresini, «Eleştirinin IV. Bölümünde, «Özgür Devlet» kavramını eleştirirken, şöyle belirir: «Kapitalist toplumla komünist toplum arasında, birinci- den ikinciye devrimci dönüşüm dönemi girer. Bu döneme bir siyasi geçiş dönemi te- kabül eder ki, burada devlet, proletarya- nın devrimci diktatörlüğünden başka bir şey olamaz». Bütün devletleri son tahlilde bir egemen sınıf diktatörlüğü sayan Marx'a göre, «proletaryanın devrimci dik- tatörlüğünden başka bir şey olamayacak» olan bu devlet, «devrimci dönüşüm dö- neminde», devrimci rejim altında, yavaş ya- vaş şekli değiştirir. Bu dönemin başında, daha çok büyük kapitalistlerin direncini kırmağa, eski sömürücü sınıfları baskı al- tında tutmağa yarar. Ama asıl olan şey, devrimci rejim altında, devleti toplum üze- rinde yer alan bürokratik bir organ ol- maktan çıkartıp, topluma hizmet eden, ona sıkı sıkıya bağlı bir organ haline dö- nüştürmektir. Proleter devlet, aslında bir yarı-devlettir; yok olma yolunda bulunan bir devlettir. Çünkü bu devletin özünü, halk yığınlarının mümkün olan en geniş şekilde yönetime katılması ve halk iktida- rı, yani demokrasinin en geniş şekli teş- kil eder. İkinci evrede, devlet, yerini tam komünist bir toplumun ihtiyaçlarına teka- bül eden yeni toplumsal kendi-kendini-yö- netim şekillerine bırakarak, yok olacaktır.

Marksist devlet teorisinin ana çizgile- ri, Gotha Programının Eleştirisi'nde açık- landığı şekliyle, böyle özetlenebilir.

ELEŞTİRİNİN TÜRKÇESİ

Gotha ve Erfurt programlarının ele- ştirileri, Marx ve Engels'in olgunluk döne- mi ürünleri olarak, metinlerinin hacmine rağmen, marksist teorisinin temel taşları arasında sayılırlar. Ayrıca, bu kitabın, Sol Yayınları'na, Bottigelli tarafından Editions Sociales için hazırlanan düzen içinde çevrilip yayınlanması, isabetli bir seçim olmuştur. Gerçekten, yayınlanan ki- tapta, Bottigelli'nin de bu kitap için yaz- dığı Önsözde belirttiği gibi, Gotha ve Er- furt programlarının eleştiri metinlerinden başka, Engels'in Gotha programı ile ilgili mektupları; Marx ve Engels'in, Marx-Las- alle ile ilişkileri meselesine ve I. Enternasyo- nalın kuruluş ve mücadelelerine açıklık ge- tiren ve Bottigelli tarafından «proletarya partisi uğruna mücadele» başlığı altında

toplanan mektupları; Lenin'den, «Devlet ve İhtilâl»in hazırlık çalışmalarının bir parçasını teşkil eden önemli bir bölüm; ve I. Enternasyonal tüzüğüyle, Alman sosyal demokrasinin dört programı gibi, konu- ya daha bir aydınlık getirici metinler de yer almaktadır. Bu bakıma, kitabın mü- kemmel bir düzene sahip olduğu söylene- bilir.

Böyle olduğu içindir ki, bu kitabın ta- şındığı özellikler göz önünde tutularak, ola- gandüstü bir dikkat ve özenle çevrilip ya- yınlanması gerektirdi. Ama, bu konuda, «olağan»dan fazla bir titizlik gösterilme- miş bulunuyor. Dikkatten kaçtığı anlaşı- lan bazı «tashih» hataları, örneğin, 46. sayfada, Liverpool'u «malı islahatçılar» programının söz konusu edildiği cümlede, ediyorsa yerine etmiyorlarsa; 69. say- fada, Parti yazıları listesine... iki yazının konmaması yerine konması gibi şeyler, bu kitapta büsbütün batıcı bir hal alıyor. Ay- rıca, bu gibi hataların, kitapta durduğu gibi durmadıklarını da biliyoruz.

Kitabın çevirisinde de yeteri kadar dikkatli ve titiz davranılmadığını gösteren bazı örnekler vermek mümkün. Örneğin, Lenin'den alınan parçayla ilgili bir dip notta, N.B. (nota bene) karşılığı «kenar notu» denmesi gibi. Nota bene, kenar no- tu, dip notu anlamlarına da gelir; ama Lenin, örneğin: «(Yarı-burjuva) huku- kuyla (yarı-burjuva) devlet de henüz ta- mamen ortadan kalkmış değildir. Bu, no- tabene!! (s. 148) derken, her halde, «Bu, kenar notu!!» demek istemiyordu. Lenin'- in metinlerindeki N.B., kenar notu anla- mında değil, «önemli», «dikkate değer» anlamında kullanılmıştır.

Ama çeviride yapılan en büyük dik- tatsızlık, hence «proletarya diktatörlüğü» terimi karşısında gösterilen tutarsızlık ol- muştur. Kavramlarda açıklık sağlamanın ilk şartı, terimler üzerinde dikkatli dav- ranmaksa, bu çeviri, bu alanda gösterdiği «islah» ve «yorum» cabası nedeniyle, mark- sist devlet teorisinin özünde bir açıklık sağlayacak yeterlikte olmaktan uzak sa- yılabilir.

Örneğin bu çeviride, Marx, sistemli bir ısrarla, «proletarya iktidarından» söz ediyor. Örneği 44. sayfadan alalım. Marx şöyle diyor: «Kapitalist toplumla komü- nist toplum arasında, birinden ötekine devrim yoluyla geçiş dönemi girer. (Bu cümlede, devrimci dönüşüm dönemi, devrim yoluyla geçiş dönemi şeklinde «islah» edilmiş) Buna bir siyasi ge- çiş dönemi tekabül eder ki, burada devlet, proletaryanın devrimci iktidarından baş- ka bir şey olamaz». Bu, böyle. Ama aynı

sayfada, Bottigelli'nin bu parçayla ilgili dip notunda da, şöyle bir pasaj var: «Ta- rihiin Materyalist Anlayışı adlı kitabında ise, Kautsky, demokrasiye karşı çıkan sos- yalistleri suçlamaktadır: «Bu sosyalistler, genel olarak, iktisadi bakımdan geri kal- mış ülkelerden, proletaryası geri olan ül- kelerden çıkmaktadırlar... Onlar, Marx ta- rafından bir defa ve o da geçerken rast- lantı olarak zikredilmiş prolearya dikta- törlüğü deyimine atıfta bulunmaktadır». Bu da böyle.

İşte hiç yoktan bir bimece: Marx, proletarya diktatörlüğü deyimini, Kautsky ye göre, «bir defa ve o da geçerken, rast- lantı olarak», acaba nerde zikretmiş?

Bu kadar da değil. Marx «proletarya iktidarı» diye dursun, Lenin, kitabın 141. sayfasında, bir başka şeyden (!), proleter ya diktatörlüğünden söz etmektedir. Ne- den? Marx'la Lenin, «siyasi geçiş dönemi- ne tekabül eden» devlet hakkında farklı şeyler mi düşünüyorlar? Farklı şeyler dü- şünmüyorlarsa, kullandıkları terimler ne- den farklı?

Marksist teorisinin temel kavramların- dan biri olan, ve Marx'ın 1852'de Weyde- meyer'e yazdığı mektupta, «yeni olarak yaptığı» üç şeyden biri diye söz ettiği «proletarya diktatörlüğü» üzerinde tam bir açıklığa varmadan, marksist teoriyle ilgili bazı meselelerin içinden çıkmak, örneğin, bu kitaba yazdığı önsözde: «Bir toplum biçiminden bir başkasına «barış içinde geçiş», marksist düşüncenin vardığı sonuçları sonuna götürmemekte dikkatli davranan reformistlerin her zamanki sa- vaş aracı olmuştur» (s. 12) diyen Botti- gelle ile, Erfurt Programının Eleştirisi'n- de: «Halk temsilcilerinin bütün iktidarı ellerinde topladıkları ülkelerde, anayasa gereğince, ulusun çoğunluğu seni destek- ledikçe, her şeyi yapabileceğin ülkelerde, Fransa ve Amerika gibi demokratik cum- huriyetlerde, hanedanın geri alınması me- selesinin her gün basında tartışıldığı, ve bu hanedanın halkın iradesi karşısında güçsüz bulunduğu İngiltere gibi krallık- larda, eski toplumun yeni topluma doğru barış yoluyla evrimi düşünülebilir» (s. 106) diyen Engels'in, «barışçı geçiş» me- selesini hiç farklı planda ele aldıklarını an- lamak, her hangi bir okuyucu için, kolay, hatta mümkün müdür?

Kavramlar üzerinde açıklığa varma- nın taşıdığı büyük önem ve zorunluluk ko- nusunda kimsenin kuşkusu olmamak ge- rektiğine göre, gerek bu güne kadar ya- pılan ve büyük hizmetler gören, gerekse bundan böyle yapılacak çeviri çalışmaları- nın, bir de bu açıdan ele alınması zamanı gelmiştir diyorum.

M. KUTLAY

Dr. Sedat Özkol'un «Geri Bıraktırlmış Türkiye» adlı kitabı, ANT yayınları arasında çıktı. Kitap, ilk üç bölümünde genel bir yaklaşımla; geri ülkelerin geri olmalarının nedenleri, emperyalizmin sömürme ve geri bırakma yöntemleri ve kalkınma stratejilerine eğiliyor; son üç bölümde ise Türkiye'nin sayısal ekonomik verilerinden yola çıkarak «geri bıraktırlmışlığın» bir örnek olayını anlatıyor, bu verileri Türkiye'nin komşularıyla karşılaştırıyor ve devrimci bir açıdan kurtuluş yolunu gösteriyor.

Özkol'un inancılı ve kendine güvenli bir kalemi var. Yeni terimler ortaya atarken, bazı olaylara yeni birtakım nedenler göstermekten belliyor bu özellik.

DOĞRU VARGI

Yazar, kitabın başından beri savunduğu görüşlerin ve açıkladığı verilerin ışığında ulaştığını söylediği vargıları, altıncı bölümde toplamış. Ama bize kalırsa, «Kalkınma Sorunumuz ve Bilimsel Sosyalizm» adını alan bu bölüm, daha önceki bölümlerle çok az ilintili ve bu yüzden de, o bölümlerin bazı yanlış yaklaşımlarıyla sakatlanmamış, genellikle doğru olan şeyleri topluyor.

Gerçekten, Özkol'un bu bölümde vardığı vargılara katılmamak elde değil: Anti-emperyalist ve sosyalist mücadelelerin birliği, devrimin sübjektif koşullarının sentezi, Partinin içinde bulunduğu durum için getirilen çözüm yolları.. Bu konularda doğru sonuçlara varmış yazar.

Ama Özkol, bu sonuçların «sebeplerini» açıklarken çok da doğru şeyler söylemiyor.

YANLIŞ SORULAR

Geri ülkeler gerçeğinin açıklanmasında içsel ve dışsal faktörlerin etkilerinin belirtilmesi, çok güç bir iştir. Bugünkü geri ülkeler, aslında, Batı Avrupa'nın kapitalist ülkeleri gibi bir gelişim içine girecekken emperyalizm (dışsal faktörler) tarafından bu gelişim engellenmiş midir? Yoksa bu ülkeler, esasen herhangi bir gelişme dinamiğine sahip olmadıkları için mi (içsel faktörler) geri kalmış-

lardır? Bunların ne biri, ne de öteki doğrudur.

Özkol, bizim formüle ettiğimiz tarzda olmasa da, birinci soruya «evet» cevabını vermektedir. Ona göre, gerilik, tümüyle dışsal faktörlerin bir sonucudur ve içsel faktörler bunu sürdürmek üzere şekillendirilmişlerdir.

Terim ve bilinç meselesi

Althusser gibi terimlerde silâh gücü aramak ya da Marcuse gibi dilin başlıbaşına bir sömürü aracı olduğunu söylemek yanlış bir şey değil. Ancak böyle bir işi yüklenince çok dikkatli olmak gerek. «Geri bıraktırlmış ülke» terimini kullanmak, Özkol'un dediği gibi, gerçekten «ezilenlerden yana olmayı» gerektiriyor mu? Ya da tersini soralım: Ezilenlerden yana olmak, «geri bıraktırlmış ülke» terimini kullanmayı gerektiriyor mu?

Aslında bu terim, ne var-ne yoksa her şeyi emperyalizmin-yani bazı yerlerde hiçbir zaman somut olarak boy göstermeyen bir düşmanın - «boynuna yükler» ve devrimci sı nıfları böyle bir bilince kanallı eder. Emperyalizmin etiyle, kemiğiyle boy gösterdiği yerlerde, bu «bilinç», eksik bir mücadele tarzına yönelir. «Emperyalizm gittiği zaman her şey hallolacak» gibi bir umut verir. Emperyalizmin etiyle, kemiğiyle boy göstermediği yerlerde ise, devrimi küçük burjuvazinin «hâzik ellerine» teslim eder.

Geriliğin gelişimi

«Gerilik» meselesine, duygularımıza kapılmadan yaklaşmak zorunlu. Batı Avrupa kapitalizmi, keskin bir sınıf farklılaşmasının bulunduğu feodal üretim tarzında; ekonomik gücüyle bağdaşan bir politik güce sahip olmak için devrime yönelen burjuvazi tarafından gerçekleştirilmiştir. Oysa, kastların doruğuna ulaşan bir feodalitenin doğuda varolmadığını, sınıflar arasında belirli bir mobilitenin varolduğunu biliyoruz. Kapitalizmin ortaya çıkmasından önceki yüzyıllara ait bir sınıf yapısından da mı, emperyalizm sorumlu tutulacaktır? Eğer emperyalizm kapitalizmden önce de var idiye, o halde emperyalizm nedir?

Özkol'a göre, «geriliği doğuran, belirleyen ve sürdüren etkenler iç olmaktan çok,, dış etkenlerdir. Dış etkenlerin belirlediği iç etkenler, sadece dış etkenlerin ülke içerisindeki faaliyetini kolaylaştırır ve gizlerler» (s. 9).

Özkol, geriliği «doğuran» etkenlere dış etkenler derken yanılıyor; ama geriliği «belirleyen ve sürdüren» etkenler, gerçekten dış etkenlerdir ve yazar teşhisinin ikinci bölü-

« Geri

münde tamamen haklıdır. Emperyalizm, geriliğin sürmesini sağlamak üzere, iç etkenleri tamamen kendi isteğine göre şekillendirmektedir.

Kapitalizm, yayılırken, iç dinamiği zayıf olan (içsel etken) toplumların bu durumundan doğal olarak yararlanmış ve bu toplumlar, kapitalist ülkelerin isteklerine uygun olarak bağımlı kılınmışlardır (dışsal etken). İçsel ve dışsal etkenlerin ağırlığı, çeşitli ülkelerde değişik ölçülerde olmuştur.

Hangi terim kimden yana?

Özkol, «az gelişmiş, gelişmekte olan ve geri kalmış» terimlerinin emperyalizmin tarafını tuttuğunu belirtiyor. «Az gelişmiş ve gelişmekte olan» terimleri için yazarın söylediklerine tamamen katlıyoruz. Emperyalizm, bu terimleri, kendi amaçlarına hizmet etmek için icadettir.

Ama, «geri kalmış» teriminin taraf tuttuğunu söylemek kolay değildir. Kaldı ki, sosyalist ülkelerin genellikle kullandığı «backward = geri» teriminin de, «bıraktırlmış» kelimesi eklenmediği halde taraf tutan bir terim olduğu söylenemez.

Tersine, «geri ülke» ve «geri kalmış kapitalizm» sözleri, içsel ve dışsal faktörlerin önemi konusunda şematik bir genellemeyi içermedikleri için, sosyalist bilimadamlarının ve devrimcilerin, kendi ülkelerinin somut koşullarına uygun olan analiz ve stratejileri uygulamalarına imkân verir.

Öte yandan, Özkol'un kitabındaki «emperyalizm» kavramı, Türkiye'de genel olarak kullanılan «emperyalizm» kavramından çok daha ileri ve geliştirilmiş bir kavramdır. Özkol, emperyalizmi, «keskin anti - emperyalistlerden» çok daha iyi bilmektedir.

Her zaman, yer yerde mi?

Özkol'un eserinin en büyük eksikliği baştan beri belirtmeye çalıştığımız gibi, bir bütünlüğe sahip olmamasıdır. Gerçekten, doğru sonuçların yanında yanlış nedenler; doğru modellerin yanında onlardan bağımsız ve nisbeten eskimiş analizler yer almaktadır.

Sözgelimi Özkol, emperyalizmin monokültürel yapı şekillendirmesini genellemiş ve bazı sonuçları buna dayandırmıştır. Geri ülkelerdeki monokültürel (tekürünlü) yapılar gerçeğini ve bu şekillendirmenin emperyalizm tarafından yürütüldüğünü hiç kimse inkâr edemez, ama Türkiye'nin emperyalizm tarafından monokültürel bir yapıya sahip kılındığını da kimse iddia edemez. Monokültürel yapı, emperyalizmin hâlâ bazı yerlerde kullanmakta direndiği bir silâhtır. Ama, ne tek silâhtır, ne de en yeni silâhtır. Emperyalizmin, monokültürel bir ekonomik yapıya

Bıraktırılmış Türkiye»

sahip olmayan ülkelerde de hayati çıkarları olduğunu gösteren bir örneği, bizzat Özkol'un kitabında buluyoruz. Kıran kırana savaşın yer aldığı Güney Vietnam'ın pamuk ve pirinçte uzmanlaşma oranı sadece yüzde 10 dur. Bu örnek de gösteriyor ki, emperyalizmin en çok önem verdiği mesele, tek ürünü yapı olmaktan artık çıkmıştır.

Teknoloji ve nüfus sorunu

Öte yandan Özkol'un kitabında emperyalizmin «silâhları, askerleri, uzmanları, barış gönüllüleri, okulları, misyonerleri ve sömürücü sermayesi» ile bir ülkeden kovulması halinde, kalkınmanın mümkün olacağı belirtilmektedir. Özkol'un buradaki ifadesi gerçi sınırlayıcı değildir ama, eksiktir. Emperyalizm, ekonomik stratejisinin etkilerini sürdürmeyi başardığı takdirde, yukarıda sayılanların hepsi çıkıp gitmiş olsa bile, ülkenin bağımlı ve geri bir ülke olarak kalacağına emin olabilirsiniz. Özkol, belirtmemesine rağmen, buna inanmaktadır. Yani, emperyalist sömürünün günümüzde almaya başladığı şekli sezinlemiştir. Ve ipucunu da üçüncü bölüme ek olarak verdiği P.F.W. Preece'in tezini özetleyerek göstermiştir. Ama ne yazık ki, sayın yazar, bundan sonraki ekonomik yapı analizlerini bu açıdan geliştirmemiş ve klasik tarz bir yaklaşımı benimsemiştir.

Bakınız, Özkol kalkınmayı sağlayacak tek sektör olan makine-yapan-makineler sektörünün kesinlikle sermaye-yoğun teknoloji lere ihtiyaç gösterdiğini bir yana bırakıyor ve işgücünün büyük bir kısmının işsiz ya da gizli işsiz halde bulunduğu ülkelerde nüfus artışının üretime % 1,5 katsayı dahilinde bir artış sağlayacağını varsayıyor. Böyle ülkelerde artan nüfus, kalkınmayı artırıcı değil, kesin olarak engelleyici bir rol oynar. Bu etki, tüketim harcamalarının yüksekliği ve demografik yatırımların ağırlığı dolayısıyla olduğu kadar, teknoloji seçişinde istihdam sorununun rolü ile de ortaya çıkar.

Uzun dönem analizleri, parazitler, plân hedefleri

Sayın Özkol, «Geri Bıraktırılmış Türkiye»nin Türkiye ile ilgili bölümlerini, esas olarak plân verilerinden yararlanıp incelemiştir. Bazan karşılaştırmaları çok kısa süreler için yapmış ve ancak konjoktürel sonuçlara varılabilecek böyle kısa dönem analizlerinden yapısal değişme göstergeleri çıkarmış; Türk tarımının monokültürelleşmeye doğru gittiğini, sanayileşme yerine madencilik önemi kazandığı (s. 81) gibi uzun devre analizlerini gerektiren hükümlere kolayca varmış.

Bunların yanında ise, hizmet sektörünün genişliği ve genişleme hızının yüksekliğine haklı olarak değinen yazar, bu özelliğin de içsel faktörlerle mi, yoksa dışsal faktörlerle

mi edinildiğini açıklamalıydı. Aslında, hizmet sektörünün ayrıntılı olarak incelenmesi, bu kesimin parazitlerinin kim olduğunu ortaya konulması, Türkiye'de «kör değneğini beller» usulünde devrimci mücadele yapılabileceğini sanan «hâyali müttefikler meraklısı keskin devrimcilere» iyi bir ders olurdu.

Özkol'un değindiği önemli bir nokta da, plânlı dönemin - ya da küçük burjuva ideolojisinin devlet mekanizmasında ağırlığını duyurduğu yılların - plânsız döneme oranla daha yüksek hedeflere sahip olmayışıdır. Evet, «kalkınma hızı» olarak saptanan % 7 gayrisâfi milli hasıla artış oranı, plânsız dönemdeki «kalkınma hızına» kıyasla daha düşük, ya da en fazla onun kadardır. Hedeflerin düşük olarak tesbit edilmesini, plâncıların böyle saçma sapan bir plânlama ile kalkınmanın sağlanamayacağını bilmelerinde aramak geliyor akla. Birçok başka nedenin yanında tabii..

Hangisi daha iyi?

Özkol'un tarımsal ihracat konusunda söylediklerine katılmak ise elde değildir. Yazar, «...büyük toprak sahipleri, hatta çok kereler orta ve küçük toprak sahipleri dahi yurt içi ihtiyaçlarını bir kenara itmekte, topraklarını dış pazarlar için üretilen sınırlı bitkilere açmaktadırlar. Böylece diğer ürünlerde artışların hiçbirisi sağlanamamaktadır. İşte bu nedenlerle bir zamanlar dünya tahıl üretim merkezlerinden birisi olacağı ileri sürülen Türkiye, bugün her yıl en az 300.000 ton hububat ithâl etmek zorunda kalmıştır» (s. 85), demektedir.

Böyle bir gelişmeye üzülme değil, sevinmek gerekir. Gerçekten, orta ve küçük toprak sahipleri bile kapitalizmin erdemlerine (1) ermişler ve ihracat malları üretmeye başlamışlardır. Bu, dünya pazarındaki tek elci unsurlara rağmen böyle olmaktadır. «Dünya tahıl üretim merkezlerinden biri» olmaksızın, sınırlı bitkiler ihraç eden bir ülke olmak, daima tercih edilecek bir şeydir.

Dış borçların değişen görevi

Özkol, geri ülkelerin dış borçları konusunda da, gene doğru bir tezle meseleye yaklaşmış, fakat konunun işlenmesini değişik bir tarzda yürütmüştür. Özkol aynen şunları yazmaktadır :

«1956 - 1967 yılları arasında geri bıraktırılmış ülkelerin.. kapitalist ülkelerden aldıkları borçlar.. azalmamış, %328 artmıştır. Buna karşılık aynı yıllar içerisinde kapitalist ülkelerin birbirlerine tanıdıkları.. borçlar.. % 16,9 artmıştır.» (s. 37)

Geri ülkelerin borçlarının çok artmasına rağmen tek elci kapitalist ülkelerin borçlarının az artması, önemli ve belirleyici bir olay mıdır? Kalkınmak zorunda olan bir ülkenin alacağı yabancı krediler, böyle bir zorunluluk altında olmayan başka bir ülkenin alacağı

kredilerden çok daha fazla olmayacak mıdır? Asıl mesele, bu borçların neden verildiğidir. Artık açık - seçik ortaya çıkmıştır ki, borçların asıl görevi, emperyalizmin geri ülkelerdeki uzantılarının - yani tek elci kapitalizmle entegre olan sömürücü sınıfların - iktidarını korumaktır. Krediler, hem kısa süreli bunalımları geçiştirmek için hem de çanak-yalayıcıları geçiştirmek için hem de yeni çanak - yalayıcılar kazanmak için verilir. Dünyanın Umu miye tipi soygunculuk, artık sadece tâlî bir fonksiyon haline gelmiştir.

Geriliğin sürdürülmesi

Bu noktada, «geri ülkelerin geriliğinin sürdürülmesi» meselesine bir kere daha eğilmek gerekmektedir. Gerilik, nisbi bir kavramdır ve tek elci kapitalizm ile arada tek elci kapitalizmin istediği kadar bir mesafe kaldığı takdirde, geri ülkelerin belirli bir gayrisâfi milli hasıla artış hızına sahip olmalarında bir sakınca yoktur. Kaldı ki, geri ülkelerin adambaşına gayrisâfi milli hasıllarında her yıl ufak bir artışın olması, geriliği sürdürmenin en önemli şartlarından biridir; çünkü :

İşçi ve köylü sınıflarının devrimci patlaması, geriliğin çemberini kırarak tek olaydır. O halde, bu patlamayı engellemek pahasına her türlü taviz verilebilir. Askeri üslerden vazgeçilebilir, sınırlı krediler verilebilir, şirketlerin şubeleri kapatılabilir, v.s..

Demek ki, emperyalizmin yeni şeklini bir kere daha şöylece özetlemekte yarar vardır :

Önemli olan, geri ülkelerin tek elci kapitalizme oranla geri bir durumda olmalarıdır ve bu, ancak işçi - köylü sınıflarının iktidara gelmemesi ve en son teknoloji ile kurulan büyük - ölçekli fabrikalarda yürütülecek ağır sanayi temeline dayanan plânlı bir kalkınmanın başarılabilmesi halinde mümkündür. İşçi - köylü sınıflarının devrimci eylemini geciktirmek ise, ancak, bu sınıflara zaman itibarıyla nisbi bir refah sağlayarak mümkündür. Bunun için de, emek - yoğun teknikli, tarıma yakın hafif sanayi ve «iyileştirilmiş» tarımsal üretim, emperyalizm için biçilmiş kaftandır. İşte, emperyalizmin en son numarası budur!

Özkol'un eserinin emperyalizm konusunda getirdiği ileri anlayış, emperyalizmi hâlâ «belledikleri değnek» sanan MDD cilere ibret olmalıdır. Özkol, birtakım «keskin teorisyenler» gibi bütün gününü geri ülkelerde sosyalist mücadele verilemeyeceğini isbata çalışan teoriler icadedip oportünist gevezelik yapmakla geçirmemekte; başka bir bilim dalında uzmanlaştığı halde, dünyadaki sorunları değişen dinamikleri içinde incelemekle uğraşmaktadır. Sayın Özkol'un çalışmasına, sadece bu yönden de ayrı bir değer vermek gerekmektedir.

Demokratik Devrimciler Kime Hizmet Ediyorlar?

MUHARREM KILIÇ

Milli Demokratik Devrim tezinin bir küçük burjuva sapması olduğu açık seçik ortaya çıkmaktadır. Gerek EMEK'in kavramlara getirdiği açıklık ve ortaya koyduğu Türkiye'nin somut gerçekleri, gerekse MDD'ciler tarafından yapılan eylemlerin niteliği ve sonucu bu yargıyı doğrulamaktadır. 1969 yılı başlarında patlak veren köylü hareketlerinin ağırlık noktasını teşkil eden Atalan ve Gölöce'deki seçim sonuçları ile geçtiğimiz günlerde Orta Doğu Teknik Üniversitesindeki MDD cilerin Ortanın solundaki gençlerle olan ilişkileri, üzerinde durulması gereken iki örnek olaydır.

Önce Atalan ve Gölöce'de olup bitenlere bir göz atalım. Atalan ve Gölöce'deki topraksız ve kısmen az topraklı köylüler, Hanım Ağanın üzerinde görülen ama aslında hazine malı olan toprakları işgal etmişler ve topekün bir toprak mücadelesine girmişlerdi. Hareketin başlamasında, ilk birikimin sağlanabilmesi bakımından, İzmir'de yayınlanan mahalli bir gazetenin yayınları önemli ölçüde rol oynamıştı. İlk politik bilinçten yoksun olarak başlayan ve bir müddet öyle devam eden bu yığın hareketi şüphesiz sosyalistler için kaçırılmayacak bir fırsattı. Ne var ki, bilinçli ve hareket kabiliyeti yüksek devrimci bir örgütün yokluğu dolayısıyla yeni çıkan bu fırsatın gereği gibi değerlendirilebilmesi ve yönlendirilebilmesi mümkün olmamıştı.

Köylülerin bu kendiliğinden hareketini örgütlemeyi üstlenen FKF İzmir Sekreterliği, yürüttüğü propaganda ve ajitasyon faaliyetini devrimci bir biçimde planlayamadığı ve küçük burjuva dalkavukluğu doğrultusunda hareket ettiği için, mücadele devrimci raya oturtulamamıştı. Yine köylülerden gelen yürüyüş önerisi Ortanın Solunda bir gazetenin muhabiri tarafından engellendiği halde, İzmirli Demokratik Devrimci gençler buna göz yummuşlardı. Böylece kendiliğinden gelme harekete, değil teslim olmak, has müttefikleri ürktürmemek için onun gerisinde kalınıyordu. Ayrıca, olayların hemen ertesinde Atalan ve Gölöce'ye giden TİP milletvekili Yusuf Ziya Bahadın, köylüler zaten TİP'i sevmiyor, gerekçesiyle Demokratik Devrimciler tarafından eleştiriliyor, buna

rağmen CHP Genel Sekreteri Bülent Ecevit «radikal köylü hareketleri lideri» olarak lanse ediliyordu. Böylece, hem hareketin genişlik ve olgunluk kazanması hem de sosyalizmle ilişkisi engellenmiş oluyor, fakat, mutlaka, devrimci taktiklerle rayına oturtulması gereken hareket bir burjuva partisine armağan ediliyordu.

İşte bu olayların ardından aylar geçmiştir. FKF'nin halk sınıflarına yönelmiş bir eylemi olarak dillere destan edilen Atalan ve Gölöce çabaları, sonuçta CHP'ye yaramıştır. 1969 Genel Milletvekili Seçimlerinde görülmüştür ki, TİP'in adı bilegeçmeyen bu iki köyde tüm oylar eski «köylü hareketleri lideri» şimdilerde «karşı devrimci» Ecevitin CHP sine akmıştır.

Besbelli ki, Demokratik Devrim teorisyle harekete geçen militanların eylemleri küçük burjuva ideolojisinin sınırlarını aşmamakta ve kuyrukçuluk noktasında yoğunlaşmaktadır. Oysa bu beylere hatırlatmak gerekir ki, kapitalist toplum olan Türkiye'de küçük köylünün kurtuluşu da proleteryanın politik mücadelesinin başarısına bağlıdır. «Ve bu alanda, küçük köylüye, daha bu günden kavrayabileceği avantajları göstermek için elimizde sayısız çare bulunmaktadır.» Öndümüzdeki devrimci adımı, yani sosyalist devrimi, işçi sınıfı tek başına gerçekleştirmeyecek ve açıktır ki, en yakın, en doğal müttefikli yoksul köylüler olacaktır. Demokratik köylü hareketlerinin yalnız ve bağımsız olarak pek anlamlı olmayacağını ve ancak işçi sınıfının politik örgütünden sosyalist devrim doğrultusundaki mücadelesinin vazgeçilmez bir parçası olduğunu unutmak yahut hafife almak, devrimciyi Atalan'da, Gölöce'de ve her yerde küçük burjuvazinin militanı durumuna sokar.

Geçen ay içinde, ODTÜ'deki Demokratik Devrimcilerle Ortanın Solundaki gençler birleşerek Milli Cephe'yi kurdular. Kuyrukçuluğun ve sağ oportünizmin teselli açısından bu ikinci olay birinciden daha az ilginç değildir. Ortaya çıkan bu yeni durumun kavranabilmesi için yakın geçmişte hatırlamakta yarar vardır.

ODTÜ'de 1968 Nisanında yapılan Öğrenci Birliği Seçimlerini Ortanın solu gurubu kazanmıştı. Bununla birlikte sosyalist gençler üniversite içindeki etkinlikleri-

ni yitirmemişler, kendi örgütleri aracılığıyla eylemlerini yürütmüşlerdir. 1969 yılının ilk günlerinde Amerikan Büyükelçisi Komer'in arabasının yakılmasıyla başlayan, boykot ve işgallerle devam eden direniş hareketlerinde Ortanın Solu her zaman muhalif kalmış ve karşı-devrimci bir çizgiye düşmüştür. Anti-emperyalist gençlerin tasfiyesi için Üniversite yönetimi ile işbirliği yapmıştır. Nisan ayında durdurulan Öğretim Ağustos ayında tekrar açılınca, Öğrenci Birliği seçimlerine gidilmiş ve sonuçların tespiti sırasında, MDD'ci gençlerle ortanın solundakiler arasında yeni ve sert çatışmalar olmuştur. Sonra, MDD'cilerin elinde bulunan Genel Kurul Başkanlığı Öğrenci Birliğine, eski Birlik yöneticisi Ortanın Solu gurubu da çok iyi anlaşıkları Rektörün yardımıyla Rektörlük binasına gidip yerleşmişlerdir.

Bu olup bitenlerden sonra, 9 Ekim'de yapılan FKF Kurultay'ında ODTÜ olayları konuşulmuş ve her ikisi de Demokratik Devrim tezinin benimsenmeyen iki grup arasında ilginç tartışmalara yol açmıştır. Terörcü diye nitelenen grup, «Kayrukçular» tarafından, küçük burjuvazinin gençlik kesimindeki devrimcilerle «Milli İttifakı» bozuyor diye ağır şekilde suçlanmıştır. Kurultay sırasında bu tür suçlamalara büyük tepki gösteren ODTÜ'lü üyeler, aradan çok geçmeden kendilerini ele veren, üniversite yönetimi ile işbirliği ederek devrimci öğrencileri tasfiye işine katılan ortanın soluyla «Milli Cephe» kurmuşlardır. Proleteryanın devrimci şiddeti ile terörizmi birbirine karıştıran kimselerin bu yaptıklarına sosyalizmin üstadları sağ oportünizm diyorlar. Devrimci iktidar mücadelesinin yarattığı ve ciddi bir mesele olan «güç birliğini» bir takım öğrenci kuruluşları arasındaki kardeşlik - ittifakı olarak gören anlayışa sosyalizmde yer yoktur.

Hiç şüphesiz bu ikiz kardeşlerin sahneye koydukları son komedi, özünde doğru olan Parlamento Dışı Muhalefeti küçük burjuva devrimciliği açısından gören Üçün cü Kuvvetlerin bilgisel ve etkiel dışında değildir. İşçi sınıfının objektif olarak varlığını inkâr eden, sonrada uydurma teoriler icad edip kendilerine hayali müttefik arayanlar her işe yararlar ama sosyalizme değil.

EMEK * Onbeş Günlük Sosyalist Gazete
İki Haftada bir Pazartesi Günleri çıkar.
Sahibi : Şaban ERİK * Genel Yayın Müdürü :
Sadun AREN * Yazı İşleri Müdürü Asuman
Erdost * Yıl : 1 - Sayı : 15 - Fiyatı : 150
Kuruş - 17 Kasım 1969

Yönetim Yeri : Süleyman Sırrı Sokak 2/8
Yenişehir/ANKARA - Tel 17 05 76 *
P.K. 276 Bakanlıklar/ANKARA * Abone
Şartları : 13 Sayı : 12,5 TL., 26 Sayı : 25,—
TL., 52 Sayı : 50,— TL. İLAN : Sanfimi
25,— TL. Yayın İlanları yüzde 50 indirimli-
dir. Küçük yayın ilanları kelimesi
75 Kuruştur.

İstanbul Temsilciliği : S. Günay AKARU
Nuruosmaniye Cad. Benice Han - Çağaloğlu
İstanbul * Telefon : 26 29 64 * İzmir Temsil-
ciliği : Güner ELİÇİN, Akgerman Han 404
İZMİR * Tel : 24 986 * İstanbul Dağıtım :
Fuat BÜTE, Ankara Cad. 8 İstanbul *
Tel : 27 89 49 *
Dizgi ve Baskı : Baylan Basım ve Ciltevi